

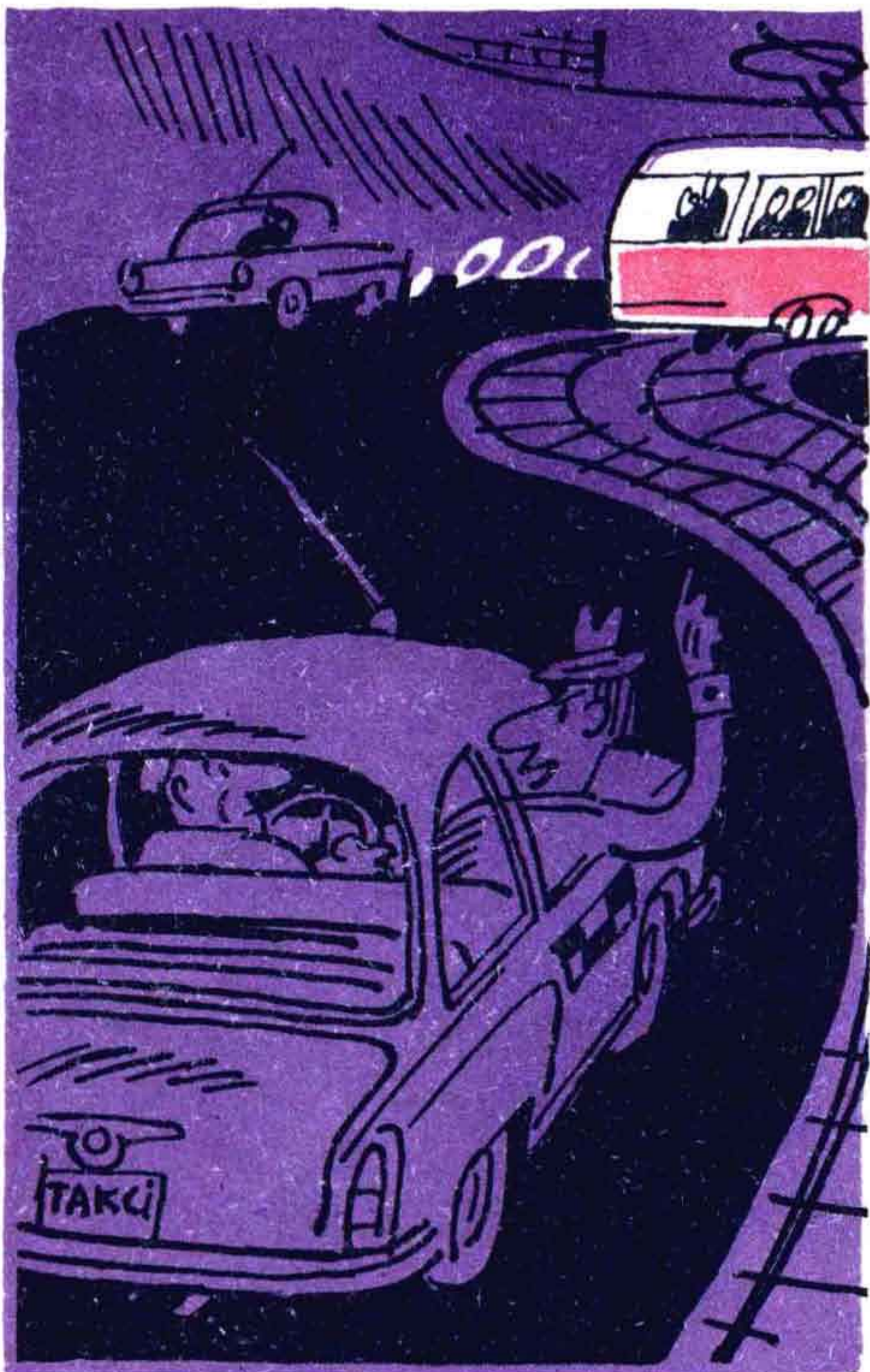
— Я зрозумів після захисту, що моя дисертація не варта виїденого яйця, тому прошу зняти з мене звання кандидата...

— За чим черга!
— Записують на холодильники Васильківського заводу.

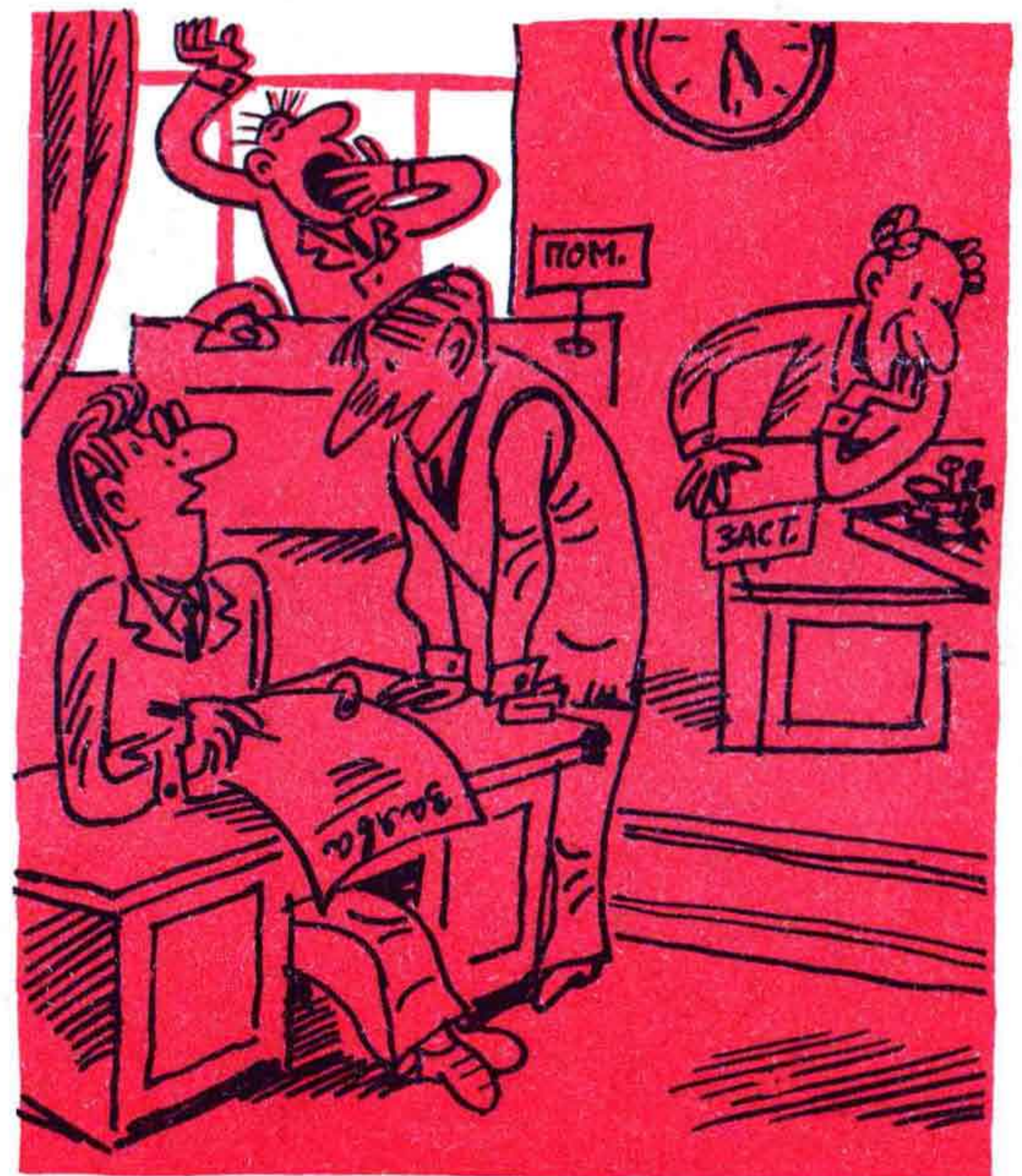
— Бідолашна, залишилася після нересту в калюжі, так я її везу до річки.

— Швидше за тим трамваєм, бо я забув за проїзд заплатити...

Без слів.

— Чому ти пишеш заяву про звільнення!
— Та бачу, що я тільки зарплату одержую, а робити і вам трьом тут нічого.

П Е Р Е Ш Ї

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А про Дмитрука з кожною зустріччю моя думка все вище і вище...

*Лист у місто Бердянськ,
голови виконкому міськради
товаришеві КОРНЄВУ — особисто.*

Здоровенькі були, Олександр Васильовичу!
Повірте — пишу вам цього листа, а в мене ще й досі рука тремтить. Понервував учора та й досі не можу заспокоїтись.
Якщо ви бували в наших краях, то, очевидно, звернули увагу на ту неймовірну зелену красу, яка так велично царствує навколо нашого столичного Києва. А в цю травневу пору — так це взагалі щось казнове, щось неповторне. І все, що є в столиці живого, все, що може ще ходити або їздити, — у вихідні дні валом валить на лоно нашої милої, благодатної природи.
Поїхав і я. У Пуща-Водицькому гаю облюбив собі одне райське містечко, розіслав під квітучою черемшиною килимок і блаженствую. Солов'ї просто захлинаються, шпани їм підспівують, зозулі кують, хрущі над головою гудуть, і на душі у мене так солодко, так добре, так спокійно, ніби на світі не існує більше ні суворих доган, ні анонімників, ні торбохватів.
Людей довкола теж розмостилося чимало, і всі такі милі, такі емоційні, такі симпатичні, що аж душа радується. Слухають собі чудодійну травневу симфонію лісу, горілки в рот ніхто не бере, а всі за милу душу попивають лимонад виробництва подільського райхарчокомбінату, закусують собі з апетитом, і, уявіть, навіть при всій нашій традиційній прихильності до різьбарства, ніхто не

жника в руки не бере, ніхто не вирізьблює на білорорій березі всіляких там: «Едік плюс Лора», чи «Не забуду матір рідну», чи якихось інших відомих афоризмів.
Самі розумієте, що все це створювало для мене таку атмосферу спокою і благодушності, про яку тільки мріяти можна. І раптом — наче грім серед голубого неба! Не грім, а страшна джазова какофонія, яку в нас по радіо прийнято називати легкою музикою. Какофонія дужчає, наближається, і на галлявину впливає мальовнича молода парочка. Він і вона.
У лівій його руці телпається півпудовий транзистор, включений на всі свої кінські сили, а права його рука мертво лежить на її тендітних плечиках. Недалечко од мене й сілі під нущем. Транзистор аж захлинається, а він конвульсійно подригує у такт шаленіючому джазу своєю пожманкою «шкіперською» борідкою, яка чомусь нагадувала мені волосяний килимок для витирання ніг.
Дівчина теж поводи́ла себе досить комічно. Поклавши білу голівку-нудельку на його плече, вона весь час робила якісь такі нервові рухи, ніби хтось всипав їй за пазуху добру пригорщу мурашви.
Громоподібне джазове божевілля заглушило і солов'їв, і шпанів, і хрущів, і, самі розумієте, — од чудесної лісової симфонії і сліду не лишилося.

У мене навіть у вухах почало поколювати. Ну, я і не витримав.
— Молоді люди, — кажу, — а чи не можна виключити вашу «балабайку»? Ви ж відпочивати заважаєте.
Носій волосяного килимка для витирання ніг вшанував мене холодно-презирливим поглядом, притишив на хвилину свою «балабайку», і я почув до болю знайомий куренівський суржик:
— Я діко ізвіняюсь, батя, но, во-первых, это не балабайка, а новейшее достижение радиотехники — транзистор «ВЕФ-12». А, во-вторых, темнота ти стоеросовая, это тебе лес, а не хватера. В сиб'я на хватері будіш встановлювать порядки, а в лесе кажний отдыхає, как йому ндравіться.
— От у себе в «хватері», — огризаяся я, — і крутіть свого «ВЕФ'а», а розумні люди вибираються у ліс, щоб пташиним співом намиливатися, шепоту зеленого листу наслухатись, лісовою благодаттю серце заспокоїти. І псувати їм відпочинок ніхто не має права.
Мене дружно почали підтримувати інші громадяни й громадянки. Хтось навіть висловив резонну думку, що пора б уже видати обов'язкову постанову, яка категорично забороняла б учиняти радіогармидер у лісах, парках та інших місцях масового відпочинку, але носій волосяного килимка, схидно посміхаючись, потягся рукою до транзистора, і той заревів з такою снаженою силою, з якою може конкурувати хіба що ревисько доброї сотні голодних ішаків.
І тут я гірко подумав: ось із таких субчиків і виростають ті негативні суб'єкти, для яких не існує ні порядку, ні громадської думки, ні постанов, ні закону. На першому плані завжди в них своє роздуть «Я», вони завжди, в усіх своїх ділах, і великих, і малих, дотримуються єдиного керівного принципу, — «а мені так ндравіться». І ще я подумав, що, мабуть, Василь Лазарович Голомозий теж вийшов з такого малосимпатичного племені. Голомозого ви добре знаєте, але для ясності аналогії я мушу хоча б скуппо представити його своїм читачам. Тож дозвольте мені в цьому листі присвятити йому кілька абзаців.
Василь Лазарович Голомозий має честь директорувати на Бердянському заводі «Резинопобут». Оразу підкреслю, що Бердянський «Резинопобут» — це не Харківський тракторний і навіть не Київський «Червоний гумовик». Це підприємство дуже скромне, і його продукція ще не завоювала популярності навіть у межах республіки. Основний його цех міститься у селі Ольгино, — за 20 кілометрів од Бердянська, а от контора, як і личить кожній поважній конторі, розмістилася в курортній зоні міста.

ОБИДИ З СЮРПРИЗОМ

Безмежною турботою про домогосподарок перейнялися працівники ресторану станції Донецьк. Тут активно проводиться розпродаж кулінарних рецептів «Для тих, хто готує дома», в яких детально описано, як приготувати яйце фаршироване «Восход», котлету «Україна», м'ясо «Сюрприз» та інші страви. Продаються проспекти кожному відвідувачеві ресторану незалежно від того, хоче він того чи не хоче, готує він дома чи ні. Без цих «сувенірів» поїсти в ресторані неможливо. Автори кулінарних проспектів — О. І. Сметанкін та А. В. Білоусенко.

ТАП рекомендує керуючому конторою «Уррдорресторан» О. І. Сметанкіну впровадити цей прогресивний метод продажу і в інших ресторанах підпорядкованої йому системи.

НОВИЙ ЧУМАЦЬКИЙ ШЛЯХ

ЖИТОМИРСЬКА ОБЛАСТЬ. З настанням весняного тепла в подорож по сіль вирушив обоз Олевського консервно-овочесушильного заводу. Знайти сіль посланці Донецької залізниці. Саме там, за свідченнями гінців, повинен знаходитися вагон № 2477111 із 62 тоннами солі, який у травні минулого року мав бути відправлений із станції Сіль в Олевськ.

Проводяючи побажали чумакам щасливої дороги.

СЕКРЕТ ФІРМИ

КОПАЙГОРОД Барського району Вінницької області. Місцевий деревообробний комбінат освоїв випуск нових матрациків. Дирекція рекомендує придбати їх тим, хто пройшов курс спеціальної підготовки по системі йогоїв або ж збирається стати фаніром. Одним словом, усім, хто має досвід лежання на твердих і гострих речах. Технологію виробництва дирекція тримає в секреті.

— Хлопці, у вас тут карбюратора не знайдеться?

Кожному зрозуміло, що така дислокація управлінського апарату й основного виробничого осередку не витримує серйозної критики. Та й сам товариш Голомозий прекрасно знає, що в інтересах виробництва ліпше було б і конторі перебратися в Ольгино. Але Ольгино, — це не Бердянськ. Ольгино йому не «нравиться». Йому «нравиться» Бердянськ. Отож і почав товариш Голомозий мізкувати:

— А давай я спробую владати виконком міськради, щоб він дозволив приліпити біля контори парочку виробничих цехів. Тоді вже про переїзд ніхто й не писне.

Слава богу, виконком міськради не довелося довго і владувати. Виконком дозволив «Резинопобуту» зайняти земельну ділянку площею 1600 квадратних метрів і розгорнути там своє будівництво. Дозволив, незважаючи на заборону уряду розширювати підприємства в курортних зонах. Дозволив, незважаючи на те, що на цій ділянці стоїть добротний житловий будинок. Правда, міськвиконком на всяк випадок вписав у постанову пункт, який дозволяв товаришеві Голомозому приступати до освоєння ділянки тільки після погодження з міськрадою проектно-кошторисної документації.

Але яка ціна тому пункту, котрий не «нравиться» товаришеві Голомозому? Чхнув він на нього й послав ватагу бравих сокирників вирубувати на ділянці дерева й кущі.

Розправившись із зеленими насадженнями, яких у Бердянську й так не густо, товариш Голомозий почав хватати за фалди мешканців будинку:

— Ану вибирайся, мазурики, бо я тут контору хочу одгрозхати!

Мешканці, зрозуміло, в крик. Мешканці — за пера й давай скарги писати. А товариш Голомозий непохитно стоїть на своїй позиції:

— А мені так ндравиться, і чхать я хотів і на ваші дерева, і на ваші скарги!

«Мені так ндравиться»... Яке це страшне пошехонське кредо, якою безпросвітною глухоманню і яким неляканим свинством тхне од нього!

Давайте оголосимо йому бій. Суворий і нещадний! У всіх його проявах! У всіх царинах життя нашого! В усіх ділах наших — малих і великих! Тільки так і не інакше, Олександр Васильовичу!

З цією метою і писав я свого листа. Повірте, писав од душі і серця!

Привіт і найкращі побажання
од вашого ПЕРЦЯ.

**В ДУСІ
ЧАСУ**

— Головне що? — запитав товариш Комлик і сам собі відповів: — Головне — йти в ногу з життям. А що для цього потрібно? Для цього треба тонко вловлювати дух часу. Який у нас на сьогоднішній день? На сьогоднішній день — боротьба за економію. А раз так...

А раз так, то головний інженер Чернігівської телеграфно-телефонної станції тут же вжив відповідних заходів. Він схопив заявку на встановлення телефону в приміщенні редакції газети «Шляхом комунізму» і одним махом сотворив відповідь, яка, безперечно, навки ввійде в історію телеграфно-телефонної станції як свідчення самовідданої боротьби товариша Комлика за економію.

«Для встановлення телефону в кабінеті редакції Вам необхідно виконати такі технічні умови:

1. Побудувати одноканальну телефонну каналізацію з обладнанням цегляних коробок великого типу від існуючого кабельного колодезя до будинку районної газети «Шляхом комунізму». В зазначеній каналізації прокласти, а далі в існуючій по вулиці 1 Травня до кабельного ящика прокласти телефонний кабель ТПП 10×2×0,5, закінчивши його в будинку районної газети кабельною коробкою РК-10, а в кабельному колодезю біля кабельної опори включити в діючий кабель 10×2.

2. Провести монтаж та електричні виміри прокладеного кабеля.

3. Робочі креслення по прокладці каналізації та кабеля погодити з телеграфно-телефонною станцією.

4. Устаткувати абонентський пункт на кабельному вводі.

5. Через обмеження кабельних пар по магістральному кабелю, Вам необхідно забронювати кабельну пару з оплатою 50 крб. на рік...».

Як бачимо, новий метод телефонізації, запропонований т. Комликом, дасть зв'язківцям стопроцентну економію коштів та матеріалів, оскільки всі роботи мають вестися своїми силами майбутні абоненти. Хочеш мати телефон — прокладай «одноканальну каналізацію», добувай кабель, обладнуй цегляні коробки «великого типу» й таке інше.

Одержавши вказівку товариша Комлика, колектив редакції з ентузіазмом приступив до її виконання. Одна частина газетярів заходилася діставати матеріали, інша — виїхала до найближчого інституту зв'язку набувати відповідної кваліфікації. Через що вихід газети, зрозуміло, ось-ось мав припинитися.

Однак цього не трапилося. Бо редакція теж не ликом шита і теж вловлює дух часу: випускати газету вона доручила товаришеві Комлику як постійному читачеві. Хочеш знати останні новини — роби газету сам. Зекономлені таким чином кошти підуть на спорудження пам'ятника товаришеві Комлику — творцеві нового методу телефонізації.

І. ОЛІФЕРОВСЬКИЙ,
редактор газети «Шляхом
комунізму».

м. Чернігів.

Дружні шаржі
АНАТОЛІЯ АРУТЮНЯНЦА

Ваханг ВРОНСЬКИЙ — народний артист СРСР, художній керівник Українського художньо-спортивного ансамблю «Балет на льоду».

Ольга ДАНИЛЕНКО — заслужена артистка УРСР.

Василь МИНКО — письменник.

У ЛЬВОВІ ІДЕ КАПІТАЛЬНИЙ РЕМОНТ

Якось я почув категоричну заяву досвідченого чоловіка:

— Краще дві пожежі, ніж один капітальний ремонт!

А ще пізніше став свідком трамвайної суперечки, під час якої одна з співрозмовниць, нехтуючи дипломатичним етикетом, побажала іншій: «А бодай тобі пережити два капітальних ремонту під'ряд!». Заява ця викликала загальне обурення всіх пасажирів: «Не можна бути такою жорстокою! Навіть у прокльонах слід знати міру!»

Сприймавши й опрацювавши таку інформацію, я дійшов висновку: капітальний ремонт — це проблема.

А коли це проблема, то її, звісна річ, слід вивчати. Те, що я вирішив вивчати її саме у Львові, зв'язано із старою рекламною пісню: «У Львові іде капітальний ремонт... ждемо вас у Львові». Цими ж словами з пісні можна, до речі, загально висловити зміст багатьох листів, що надходять до редакції.

А коли конкретно, то люди висловлюють своє невдоволення тим, що в одному місці ремонтники зняли восени підлогу й двері і зробили невелику перерву до весни; у другому місці після дворічних капітальних мук мешканці з'ясували, що ремонтники забули встановити димоходи; в третьому — рівно за три роки відремонтували будинок, який за царя Гороха ремонтували не більше року.

Розмаїтих недоліків значно більше, ніж тут перелічено. І це могло б настроїти на дуже песимістичний лад. Але, поговоривши з керівниками, так чи інакше причетними до капітального ремонту житла, одразу відчуваєш бурхливий приплив оптимізму. Бо всі, кому належить, чітко уявляють собі причини цих недоліків. Більше того: всі, кому належить, чудово знають, як саме усунути ці причини й зробити так, щоб капітальний ремонт перейшов із категорії стихійного лиха в категорію радісного свята. Одним словом, у цій справі всі знають все.

Головна причина — це відсутність так званого маневрового житлового фонду для відселення мешканців із будинків, де робитиметься ремонт.

А що значить ремонтувати будинок, у якому продовжують жити люди? Це значить, що мешканці протягом двох років сплять «валетом», ходять на роботу з мальовничими алебастровими плямами на одязі, раз на три дні вмиваються та раз у місяць — на іменинах у знайомих — споживають гарячу їжу. А для будівельників це значить: не мати фронту робіт, працювати не там, де було заплановано.

Як же він виглядає, той фонд відселення? Тут я змушений засушити й без того невеселу оповідь кількома цифрами. За приблизними підрахунками, для нормального ведення ремонту у Львові необхідно мати щонайменше 15 тисяч квадратних метрів цього фонду. Фактично ж є трохи більше трьох тисяч (з яких понад тисячу метрів зайнято постійними мешканцями).

А ще ж кілька років тому було прийнято рішення про будівництво у Львові трьох будинків (на 360 кімнат) для відселення цього фонду. І заступник голови міськради Г. К. Федрицький, оптимістично дивлячись у далину, розповідав мені про те, як уже наприкінці цього року буде... виготовлено технічну документацію на спорудження першого з цих будинків, а згодом, дивні, буде збудовано й другий, а там і третій...

Хоч як радісно було це слухати, але я дозволив собі запитати:

— А хто саме, Георгію Кузьмичу, заважав будувати їх три роки тому, коли вже рішення було?

— Точно сказати не можу. Але наче ніхто...

Друга біда, про яку — вночі розбуді! — скаже вам кожний причетний до капітального ремонту, — це розпорошення сил і матеріалів по багатьох об'єктах. Тут, виявляється, починає диктувати свої закони його величність валовий план. На ділі воно виглядає так. Коли в ремонтному будинку залишається поштунатурити й побілити стіни, настелити паркет, вкрутити крани й зробити ще безліч інших дрібниць (що внесе у касовий план якісь копійки), ремонтно-будівельне управління залишає на об'єкті двох-трьох ар'єгардних робітників, яким тут вистачить роботи мінімум на півроку. Основні ж авангардні сили й засоби кидає в атаку на новий будинок, де знімають дах, перекриття, підлогу (а це вже відчутно поповнює план не копійками, а карбованцями). Так він по-чудернацькому діє, той вал, що починає ремонт вигідно, а кінчати — ні.

Відтак ремонтники охоче й швидко починають та дуже неохоче й повільно закінчують ремонтувати.

Головний інженер міськжитлоуправління Р. І. Мисько розтлумачив:

— Розпорошення сил — лихо. Це абетка для нас. Тому ми вирішили тепер взяти під свій суворий контроль відкриття кожного нового об'єкту.

— А хто саме, — запитав я, прагнучи знайти винуватця, — раніше не дозволяв вам забороняти відкриття нового об'єкту до закінчення ремонту попереднього?

— Та наче ніхто не забороняв, — помисливши трохи, відповів Роман Іванович.

Той вал, з'ясувалося, ще й не такі коники викидає. Під час ремонту, виявляється, вигідно розвалити стару, але ще цілком придатну, піч і поставити зовсім нову. Бо за незначний ремонт старої — знову ж таки лише копійки в план. А в нову — і праці, й матеріалів стільки вгадується, що воно в грубій карбованці виливається.

Звичайно, дурниця виходить, — погодився головний інженер міськрембудтресту І. С. Марчишин. — Я вже з цього приводу багато розрахунків зробив. Доводжу: при певній зміні системи матеріального стимулювання можемо при тих же коштах і матеріалах здавати щороку додатково тисячі метрів відремонтованої площі. Хочемо провести експеримент.

— А хто ж забороняє? — поцікавився я.

— Ніхто не забороняє, — відповів Іван Степанович. — Але й ніхто не дозволяє...

А голова міськради А. Г. Ягодзинський дуже цікаво, з безумовним знанням справи розповідав мені, як саме слід добирати будинки для капітального ремонту. Для цього, виявляється, треба вивчити загальний стан житлового фонду в місті й, відповідно до цього, встановити черговість та сили перспективний графік на кілька років. Тоді, справді, насамперед ремонтуватимуться будинки, що знаходяться в найгіршому стані. Бо поки що воно виходить трохи не так. На черговість включення об'єкту в титул нерідко впливають деякі інші фактори. А саме: а) вміння мешканців організовано зібратися і в максимальній короткій термін написати максимальну кількість колективних заяв; б) наявність у будинку великої кількості сусідів, які можуть часто бувати в райвиконкомі й при цьому голосно розмовляти; в) наявність у будинку принаймні одного сусіда, який уміє тихо, але вагомо сказати потрібні слова.

Перелічивши ці та ще деякі фактори, А. Г. Ягодзинський підсумував:

— Стихійно ще робиться відбір. А треба планомірно робити.

— Мабуть, раніше хтось заважав планомірно робити?! — висловив я чергове припущення.

Аполлон Григорович нікого не назвав...

Інколи на вибір об'єкту впливає й можливість зробити тут надбудову. Зате сама надбудова дуже негативно впливає на хід ремонту. Оскільки нові квартири в надбудові заздалегідь розподіляються між будівельниками, зокрема нерівними, то ті всі сили й кращі матеріали оперативно спрямовують угору, на колишній дах.

Тепер і тут вирішили завести новий порядок: розподіляти квартири тільки по закінченні ремонту всього будинку. Хто саме гальмував заведення такого елементарно логічного порядку раніше, — мені знову ж таки встановити не вдалося.

У Львові знають усе: і що саме слід зробити, щоб поліпшити підготовку технічної документації, яка в половині випадків переробляється в процесі ремонту; і який саме порядок слід завести, щоб максимально використовувати при ремонті старі, але ще придатні матеріали. Єдине, чого не знають: хто саме заважав робити це?

Невірно було б думати, наче тут тільки планують і проєктують, але не вживають конкретних заходів. Вживають. За останні чотири роки поміняли чотирьох керуючих міськрембудтрестом. Щоправда, якогось разючого ефекту це поки що не дало. Але зате ніхто не скаже, що тут не роблять організаційних висновків. Тільки й це, можливо, варто, горюючи словами голови міськвиконкому А. Г. Ягодзинського, робити планомірно, а не стихійно...

Який же висновок напрашується? Дуже оптимістичний висновок. Аналіз показав, що є всі можливості зробити так, щоб львів'яни не жахалися капітального ремонту, наче пожежі.

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Молодший бухгалтер Бегеба виступив у газеті «Алігатор» з відгуком на статтю «Ні, це так!» Відгук називався «Так-то воно так...» і містив п'ять рядків, у яких Бегеба писав, що й справді в деяких фінансових звітах, на жаль, ще трапляються подекуди окремі прикрі помилки.

Директор Продмаженко доручив місцевому розглянути незрілий вчинок бухгалтера.

В призначений час у малому залі засідань зібрався місцевком у складі голови Зякіна, а також Чиряка, Чуряка і Чарука.

Привели Бегебу.

— Ганьба! — сказав голова Зякін. — Бегеба підриває авторитет нашого згуртованого колективу. Більше того, він обплював самого товариша Продмаженка.

— Так я ж відносно звітів, — спробував захиститися молодший бухгалтер.

— А звіти підписує хто? — суворо запитав Зякін. — Директор товариш Продмаженко. Чи не хоче сказати громадянин Бегеба, що директор товариш Продмаженко окомозамилував?

Громадянин Бегеба відповів, що не хоче.

— А ми в цьому не впевнені, — непримиренно сказав голова Зякін. — Хто буде говорити?

Говорити хотіли всі.

— Так, це безпрецедентний випадок, — сказав Чиряк.

— Треба рішуче покінути, — погодився Чуряк.

— Бегеба не дозрів для такої відповідальної посади, — принципово загострив питання Чарук. — І взагалі.

— Все зрозуміло, — підсумував Зякін. — Хто за те, щоб просити директора товариша Продмаженка звільнити незрілого й безпринципного Бегебу з роботи?

За це були всі.

Відчинилися двері, і до малого залу засідань прибув директор товариш Продмаженко. Зякін швидко звільнив місце головуєчого.

БЕЗПРИНЦИПНИЙ БЕГЕБА

ГУМОРЕСКА

— Ну-ну, — вимовив товариш Продмаженко, пронизливо дивлячись на Бегебу. — Усвідомив?

— Та я ж, — непевно відповів молодший бухгалтер. — Ну і ось.

— От і добре, — бадьоро сказав товариш Продмаженко. — Думаю, дамо Бегебі іспитовий строк. Для виправлення. Дійдемо до серця кожного Бегеби. Як вважає місцевком?

— Так і вважає, — швидко запевнив голова Зякін. — За людину треба боротися. Може, хто хоче висловитись?

Хотіли всі.

— Воно, звичайно, — філософськи сказав Чиряк. — Людина — це звучить. А Бегеба — теж людина.

— Треба довіряти, — погодився Чуряк.

— Та й працівник він непоганий, — підтримав Чарук. — І взагалі.

— Що ж, дорогі друзі, — оптимістично підсумував голова Зякін. — Хто за те, щоб дати товаришеві Бегебі іспитовий строк? Одноголосно!

— Так-так, — меланхолійно зауважив директор товариш Продмаженко. — Гуманність — хороша річ. Але, з іншого боку, сьогодні цей Бегеба написав замітку, а завтра що зробить? Завтра піде в прокуратуру, запламує весь наш дружний колектив.

І товариш Продмаженко подивився на Зякіна.

— Обов'язково запламує, — переконано сказав голова. — І саме тому ми повинні дати принципову оцінку підлому випадку Бегеби проти нашого здорового колективу. Яка думка членів місцевого?

Думка була одностайна.

— І цей тип знаходиться серед нас, дихає одним з нами повітрям! — гнівно вигукнув Чиряк.

— Гнати в шию! — рішуче підтримав Чуряк.

— І взагалі! — поставив питання руба Чарук.

— Чуєш, Бегебо, що народ говорить? — спитав Зякін. — А думка мас — головне. Що за те, щоб порушити перед директором товаришем Продмаженком...

Несподівано Бегеба схопив стілець і по-хуліганському кинув його в Зякіна. Голова встиг відхилитися, і тому стілець попав у товариша Продмаженка. Коли через п'ять хвилин Бегеба був звільнений з роботи за моральний розклад, безпринципність і хуліганство, а товариш Продмаженко трохи очуняв, Зякін закрити засідання і запевнив директора у тому, що місцевком і надалі рішуче боротиметься з усіма проявами.

— Так і треба, — сказав товариш Продмаженко. — До речі, напишіть у газету, що критику визнано правильною і заходів вжито. Все-таки преса...

В. ЧЕПІГА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор заводу залізобетонних виробів тресту «Кіровоградськбуд» Білоус Г. Ф. усіх дивував своїм залізобетонним характером. Скільки йому не говорили, скільки й не доводили фактами, що підприємство випускає браковану продукцію, а до Білоуса це доходило, як до залізобетонного стовпа.

Будівельникам, які одержували вироби з цього заводу, отой дивний залізобетонний характер Білоуса аж ніяк не подобався. Вони й написали про це листа Перцеві.

З Кіровоградського обласного комітету народного контролю повідомили, що Білоуса Г. Ф. за незадовільне керівництво заводом і випуск продукції низької якості з посади директора звільнено.

Не в хокейній команді, а на Херсонському хлібозаводі № 4 відбулася запальна розмова про «Шайбу! Шайбу!» — замітку, що під таким заголовком опублікована у № 2 «Перця» за 1970 рік. Учасників розмови хвилював не так спорт, як нехлюїство, внаслідок якого до хліба частенько потрапляють різноманітні неїстівні предмети.

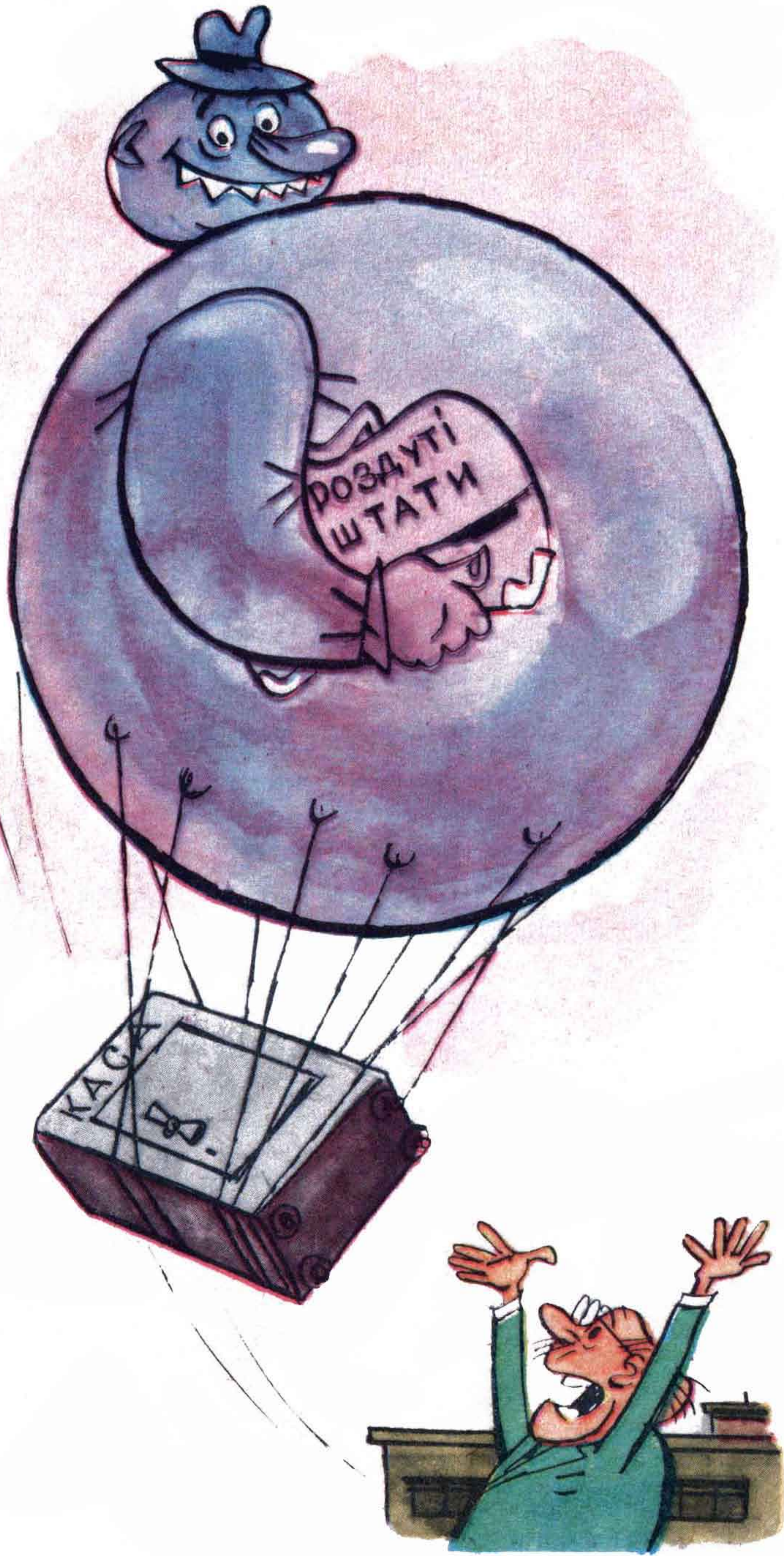
Завідуючий відділом торгівлі міськвиконкому т. Білий повідомив, що за незадовільне керівництво виробничим процесом головний інженер хлібозаводу т. Луценко І. Л. з цієї посади увільнена.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Кольорова передача?
— Та ні, сіра...

Битися чи миритися?

Без слів.

УМОВИЛИ ТАКИ

Пишу оце, а сам думаю: як би скоріше написати та встигнути ще сьогодні-таки на рентгенофлюорографічне обстеження.

Раніше, правду кажучи, ходив на рентген тільки при потребі. А щоб отак, для профілактики, — то ні. А тепер — побіжу.

І все тому, що прочитав листівку, яка пропонує таке обстеження. А в ній пишеться:

«Після грипу та при затяжному гриппозному стані, хронічних бронхітах, плевритах, кашлі — перевірте легені на рентгені...

...використовуйте масове рентгенофлюорографічне обстеження.

Флюорографія — абсолютно НЕБЕЗПЕЧНА». (Підкреслення наше. — Д. М.)

Ви уявляєте, — та ж після такої ре-

клами народ так і попре, так і попре «використовувати масове».

Я, може, й не дуже поспішав би, бо й не грипував цього року і не кашлюю. Та й усього отого хронічного в мене нема. Але, на біді, гонор є. І раз «флюорографія — абсолютно НЕБЕЗПЕЧНА», то вибриком побіжу, щоб, боже збав, хто-небудь не подумав, що я боягуз.

Оце ставлю крапку і — алюром...

Тільки ще додаю, що випустив цю листівку Київський обласний будинок санітарної освіти.

Та ще зауважу, що при санітарній освіті і звичайнісінька грамотність нікому ніколи абсолютно не вадить, бо це — річ абсолютно БЕЗПЕЧНА. Як, до речі, і флюорографія.

Д. МИТЮК.

Це сталося не в тридев'ятому царстві, не в тридесятому государстві, а в славному центрі обласному, що Житомиром зветься. Не ніччю темною, а серед білого дня, не в хащі лісовій, а в фойє кіно театру «Україна» почувся такий крик, що в людей, які прийшли кіно подивитися, аж волосся на голові дибки стало. Коли отямилась трохи, то на підлозі побачили непритомну дівчину. Дехто встиг помітити якогось гевала, що з усього розмаху врізав її пляшкою по голові. Дівчину забрала швидка допомога, а хулігана затримали. Ним виявився Бронніков Анатолій Іванович. Двадцятирічний лобуряка з Житомирської бази «Укртекстильторгу» розбив пляшкою голову Світлані В. за те, що вона нібито колись не пропустила його без квитка на футбол. Отак молодого парубка зелений змія на лаву підсудних штовхнув.

А на тамтому кінці Житомира уже не крик, а плач чується. Сидять собі діток трійко на горбочку та сльози кулачками витирають.

— Чого ви плачете?

— Як же нам не плакати, як нашого тата змія схопив?

— А хто ж ваш тато?

— Назін Валентин Петрович.

— А який змія?

— Зелений!

Валентина Петровича Назіна схопив той самий змія. Запустив пазурі в нього та й заніс біс його батька знає куди. Видно, щось поробив той змія з Валентином Петровичем, бо зовсім він забув, що в нього є дружина та діток трійко. Тільки розшукає десь його виконавчий лист, а він шапку-невидимку на голову і — фур! Був такий — та нема! Півтора десятка місць роботи перемінив чоловік, тікаючи від тих листків капосних.

А от до Денисюка Д. А. з паросилового господарства льонокомбінату той змія причепився, як реп'ях до штанів. Іде, бувало, чоловік з роботи, а змія уже з-за рогу гачок закидає:

— Дмитре Андрійовичу, агов! По сто, може?

В Дмитра Андрійовича уже й слинка котиться. А потім, коли залле очі, обов'язково якимось колінцем викине та в халепу вскочить. Зирк — аж уже у витверезнику!..

Та хіба тільки цих лицарів зелений змія з ніг валить та з розуму зводить! Кажуть, що він ходить-бродить Житомиром та нохає, де горілкою пахне. А таких місць у Житомирі немало. Куди не заявиться, — скрізь для нього зелена вулиця. Повсюди він тримає хвіст бубликом і почуває себе, як дома: і там, де рибу продають, і там, де овочі, і там, де м'ясо. А якщо йому забагнеться пополювати горло червоним чи білим міцним або ж кріпленим вином якоїсь іншої марки, то, будьте ласкаві, — скільки хочеш і де захочеш. Навіть в дієтичній їдальні! В Житомирі кріплене вино на тих же правах, що і фруктовий сік чи газована вода. Правда, цього не можна сказати про молоко та мінеральну воду. Щоб випити склянку такої рідини, доведеться попоходити. Та нічого не вдієш — місцеві торговельники визнають, що на ці напої в Житомирі попит менший.

А про ті місця, де постійно збираються алчущі та жаждущі, що берега пустилися, уже й говорити нічого. Вслухайтесь, як шумить і гуде та хатка на курячих ніжках, на якій зверху «Вино» написано, а всередині — хоч сокиру вішай. Пройдіть до «Криниченьки» та подивіться, які там орли і що вони п'ють. Така там робота йде, що будь здоров! І п'яний гул, і дим стовпом, і тюлька на газеті!..

Почули про ці витівки витязі та богатирі житомирські. Та й почали голови ламати, що з тим капосним змієм робити. Битися з ним чи миритися. Голими руками його не візьмеш. Витязі з першого харчоторгу вважають, що зеленому змієві в пашу треба побільше кидати не півлітровок, а четвертинок та «мерзавчиків». А в другому дотримуються думки, що зручніше мати діло з «гусаками» та літровками, щоб не доводилося двічі бігати. В товаристві «Знання» обдумують, в який спосіб лицарів зеленого змія на протиалкогольну лекцію затягнути, а міліція їх тим часом каретою до витверезника привозить, випитує у них прізвище, ім'я, по батькові та місце роботи і все у товсті книги записує, а потім живою водичкою поливає, а коли просплять, по десятці стягує та на місце роботи депеші посилає. За місцем роботи тих лицарів соромлять, на зборах обговорюють, виносять догани і суворі, і з попередженням, і без попередження, преміальних позбавляють та відпустки на холодні місяці переносять.

А зелений змія і вухом не веде. Манить людей та зуби гострить. Минулого року заманив він до витверезника аж 3.228 відвідувачів. Це на 838 більше, аніж позаминулого року. А в цьому — то вже й не питаєте. Якщо відвідування буде зростати такими темпами, з яких почався цей рік, то цифра стане ще соліднішою. Зростає виручка від горілки та вина, зростає кількість злочинів та смертних випадків, вчинених тим іродом поганим, змієм зеленим, а витязі та богатирі житомирські дивляться на витівки того змія, пальчиком про людське око сварять, а сказати йому таке чарівне слово, від якого б у того змія у носі закрутило, ніяк не наважаться.

Ходять чутки, що вже скував нарешті коваль таку булаву, якою можна зеленого змія подужати, і вже рушили витязі в похід. Застукали того змія посеред Житомира та й кажуть:

— Пора і честь знати!

— А чого ви прийшли — битися чи миритися? — важким духом дишає змія.

— Де вже миритися? Битися з тобою, з іродом поганим! — сказали витязі та богатирі й засукали рукава.

Не знаємо, чи то таке справді було, чи то тільки ще збираються витязі та богатирі житомирські в похід, але, якщо й не було, то напевно, буде, бо казка про зеленого змія колись же та мусить скінчитися.

Ю. КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

ВЕЛЬМИ ВЧЕНІ ЗАПИСКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Декому здається, що внести вклад у науку легше, ніж гроші до ощадкаси. Як наслідок цієї поширеної помилки, плодяться незліченні Збірки, Щорічники та Вчені Записки.

Причому тут уже про таємницю вкладу не йдеться. Навпаки! А втім, сьогодні ми все ж збережемо цю таємницю за допомогою псевдонімів. Тим більше, що проценти з цих вельми вчених вкладів не сплачуватимуться. Отже:

Монотематична збірка
«ОТ КОЛИСЬ БУЛО!»

Аспірант Я. ЦІКАВКО

ГОМЕР—БАТЬКО ТУРИЗМУ

Найантичніші першоджерела не сповідають, чи мав Гомер дітей. Але те, що сліпий кобзар був батьком,— загальновідомо. Гомер — батько поезії. Нам здається можливим розширити межі батьківства славетного елліна. Стародавній двоірш розповідає про таку суперечку:

Сім грецьких міст батьківщиною зватись
Гомера бажали:
Смірна, Родос, Колофон, Саламін, Хіос,
Аргос, Афіни.

Отже, маємо сім географічних пунктів на карті Греції, в кожному з яких автор «Іліади» коли не народився, то принаймні бував. Це дозволяє нам розглядати Гомера як знавця рідного краю, невтомного мандрівника за маршрутами бойової слави героїв Троянської війни. Коли ж припустити, що, бринькаючи на античній кобзі, рапсод систематично чимчикував від міста до міста, легко уявити, які відстані підкорялися поетові.

Все вищезгадане дає, нам здається, підставу вважати Гомера не лише батьком поетів, а й батьком туристів.

Свою гіпотезу ми присвячуємо наступному форуму туристських бардів та менестрелів нашої округи.

Вчені Записки
педінституту
ім. Шапошникова та Вальцева.

Доцент В. ЗАПРИВОДА

ПРО ТРИВАЛІСТЬ ЖИТТЯ ТАРГАНІВ

Стимулом для наших досліджень була думка про можливе безсмертя чорних тарганів (*Blatta orientalis nigra*).

Ми спостерігали порівняно молоді екземпляри, відловлені в інститутському буфеті (за що автор приносить глибоку подяку усім першкурсникам біологічного факультету).

В першій серії дослідів ми послідовно відривали у тарганів одну, дві, три, чотири, п'ять і, нарешті, всі шість кінцівок. Після цього особини піддослідної групи хоча й дихали, але здатність рухатись втрачали (що досі не відзначалось у науковій літературі). Друга та третя серії дослідів закінчились передчасно, бо комах-об'єктів з'їв кафедральний кіт.

Отже, тривалість життя тарганів нам встановити не вдалося через нещасний випадок. Але попередні спостереження дають підставу припустити, що в спеціальних заповідниках з оптимальним мікрокліматом чорний тарган міг би жити безмежно довго (хоча й без істотної користі для народного господарства).

Науковий літопис
«ГОЛОС ФАРМАЦЕВТА».

Професор М. ВОВКОДАВЕРСЬКИЙ

АПТЕЧНА СПРАВА У СКІФІВ

Войовничість скіфів загальновідомо. Залюбки б'ючись як з кочовими, так і з осілими народами, вони створили ідеальні умови для виникнення військово-польової хірургії.

Життя в степу, де кочували скіфи, де гуляли вітри, де йшли дощі, де падав сніг і де взагалі було іноді прохолоднувато, схилило до нежиті, до ангіни, до радикуліту, і взагалі за таких умов неминуче повинна була виникнути скіфська терапія (яку ми пропонуємо назвати «скіфотерапією»).

Але медицина (навіть скіфська) неможлива без ліків. Висновок: у скіфів були кочові аптеки (на зразок сучасних автокрамниць та пересувних бібліотек). А той факт, що навіть «батько історії» Геродот мовчав про це,— доказ чудової конспірації скіфських фармацевтів у плані збереження лікарської таємниці.

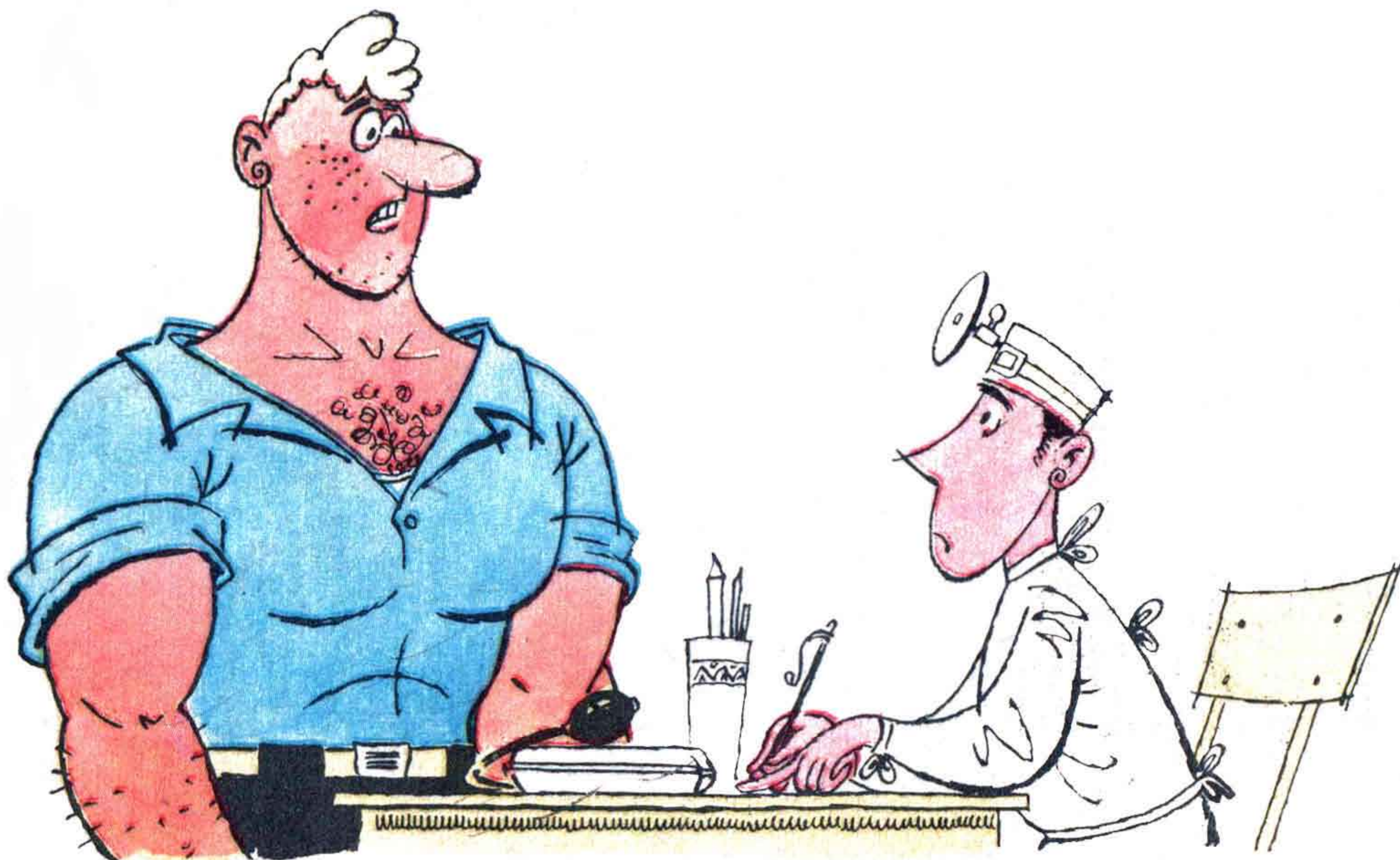
На всі можливі заперечення опонентів ми дамо гідну відповідь у наступному номері нашого «Літопису».

«Записки» до друку підготував
Юрій ШАНІН.

Без слів.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Розкажіть, на що хворієте.
— На те ви й лікар, щоб знати мою хворобу.

Пародія

РИДАННЯ ПОЦІЛУНКУ

...На скирті високій, що неба черкала,
Був поцілунок, як море солоний...
...А ми пропливали великим світом,
Несли нас широкі невидимі луни...
...В пшеничній соломі ридав поцілунок.
І руки твої не хотіли неволі,
І небо було, наче море солоне...

(Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ. «На скирті високій соломі». Журнал «Дніпро», № 3 за 1969 р.).

На скирті високій, що неба черкала,
Тебе, мій коханий, я довго чекала.
Ти виліз до мене, приніс поцілунок,
І враз понесли нас невидимі луни
Далеко-далеко великим світом...

В степу реготався зелений вітер,
Зітхнули ліси повногрудо й зелено.
Схвалились від сорому в соняхи села.
І небо дивилось на мене солоне.
Я ридма ридала в пшеничній соломі:
— Не візьмеш у Київ, Андрійну, з собою,
То кинусь із скирти униз головою!

Денис РУДЕНКО.

с. Стави
Кагарлицького району
Київської області.

Павло ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ.

ДИВНИЙ РОМАН

1970 рік. Київ. Святошино. «Шинок при дорозі».

Так от, якщо вже всі вони — Історик, Письменник, Кібернетик і Художниця — імена не мають значення — збиралися щовечора в забігайлівці «Шинок при дорозі» в Святошині й сідали за столик біля модерного вікна, зваблені небаченим модерним вікном, яке здавалося модерним не тому, що було модерне, а саме тому, що не було модерне, начебто старовинне, неочікувано старовинне — через свою чорну залізну раму, мовби ковану п'ять, а, може, й десять років тому в простій сільській кузні, на старезному ковадлі, коло горна і старих міхів, то важило не саме модерне вікно, яке вони звали між собою «Вікном в Європу», а звали так тому, що виходило воно на шосе, яке вело з Києва на захід, і важила не та, як вони її називали «Пляшкапліска», тобто пляшка «Пліски», а іноді й дві чи три пляшки, що їх вони випивали за свої щовечірні посиденьки, а може важило тільки те, що вони такі вражающе різні, такі несхожі, і водночас такі різночасно схожі і подібні, і самі не знали, чому той столик біля модерного вікна з краєвидом на автостраду став їхнім постійним місцем посиденьок від сьомої до десятої вечора, а то й пізніше.

Рік 1014. Осінь. Константинополь.

Минали дні врумалій. Рано-вранці — ще дімархи не виспівували своїх акламаций, а в євктіріях не чути було ефрасісів, ще на Месі не відчинилися ергастерії, ще вестітори, кітоніти й спаркітоніти не одягали василевса в комісії і дивітисій, ще вони не накинули йому на рамена скарамангій з тавліями і легкий сагій, не взули його в кампагії, не наклали на голову стемму, усіяну адамасами, а на груди інсигнії, ще біля Трикліну дев'ятнадцяти акувітів не збиралися зустріти прокид василевса могутні куропапати з великим хартуларієм, протоспафарій і сакелларій, епарх і проєдр синкліту з синклітиками і сіленціаріями, ще тільки послішали до палацу протостратори в червоних тувіях, хрисотриклініти в чагах з аргіру, доместіки в хозах, нотарії у скіадіях, кастрофілаксі і коміскорти в хламидах, остіаропримікрії, препозити з логофетами та інші антипати й чини кувуклія в скираниках, оздоблених коштовними астроплеками, ще паракименоми не наказували катепанам і пентеконтархам, лохагам і декархам вишикувати вздовж вулиць гетерії, екскувітів, спафаріїв, цаконів, вестіаритів, катафрактів і стратіонів, як у Константинополь приплила швидка дромона друнгарія флоту й привезла василевсові хрисовул від його брата — василевса.

1970 рік. Святошино. «Шинок при дорозі»

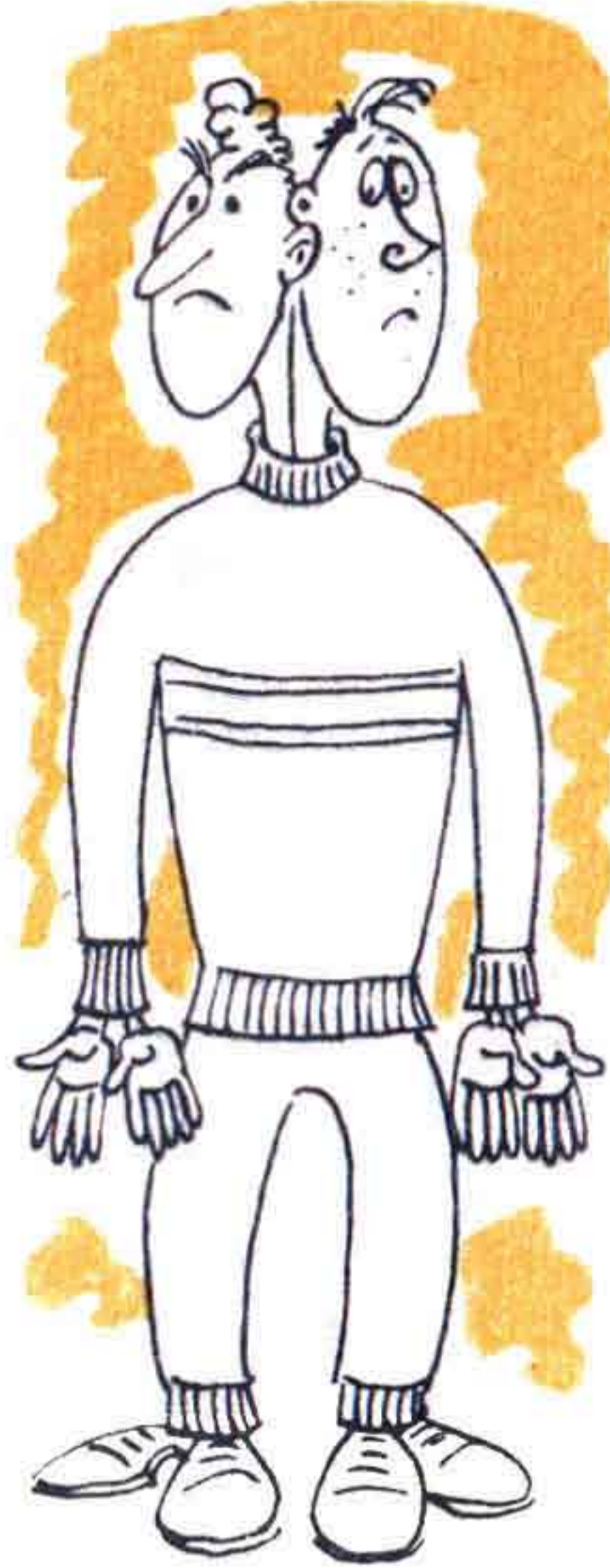
Тим часом, як Історик і Кібернетик (імена не мають значення) допивали другу «Пляшкапліску», патякаючи між собою щось дуже інтелектуальне про стихійну діалектику ідей бога і диявола в первісних народів, між Письменником і Художницею йшла така розмова:

— Так, я кохаю! — сказала Художниця (ім'я не має значення). — Я все життя шукала вас, любий, і нарешті знайшла, і я щаслива, і я згодна зустрітися з вами завтра о 2-й біля станції метро «Хрещатик», але що робити, якщо мене все життя шукав інший чоловік і цими днями нарешті знайшов, він не письменник і не інтелектуал, а звичайна людина, тренер з боксу, він мене розуміє, мені з ним простіше, я його вчу дивитися фрески і мозаїки Софії, і він мені вдячний, і може статися так, що завтра о 2-й, коли ви прийдете на побачення (яке, до речі, нездарне це слово — «побачення»), він випадково, далекі випадково! зустріне мене біля станції метро «Хрещатик», і ви побачите тільки наші спина — як він мене уводить, а моя спина вся сміхом сміється від щастя, і його спина теж нестримно й буйно сміється, і може так навіть краще, щоб ви побачили наші спина, і не треба вже буде пояснень, тільки, будь ласка, без запізнь, приходьте, любий, точно о 2-й...

КОЛИ РОЗПИРАЮТЬ М'ЯЗИ

Спортсмани займаються корисно — це аксіома. У спортсмена збільшується грудна клітка, зростають м'язи. Причому, як зазначають фахівці, зростають так швидко, що за кілька місяців треба міняти... гардероб. За рік м'язи ще збільшаться, і одяг стане тісний. За два — знову треба думати про обнови...

Бердянська трикотажна фабрика пропонує спортсменам вихід із цього делікатного становища. Спортивний костюм, який виготовляє підприємство, такого «вільного» крою, що в нього влізе і кволий початківець, і могутній ветеран. Незалежно від розміру, зазначеного на костюмі, в нього можуть втиснутися навіть двоє спортсменів.

ЦУКЕРКА-ВЕЛЕТЕНЬ

Ми знаємо, який зріст у найвищої людини світу. Ми читали про те, скільки пива влізає у шлунок найгладкішого чоловіка земної кулі. Ми поінформовані про потужність найпотужнішої домни. І от ще одна цікава інформація, що надійшла з Івано-Франківська: тут на кондитерській фабриці виготовлено найбільшу цукерку в світі. Вага її — 3,5 тонни. Виготовлена вона з багатьох тисяч карамельок, що, завдяки специфічним умовам зберігання, злиплися у велетенську брилу.

ДЕШЕВО І НАДІЙНО

Сумки виробництва Київської шкіргалантерейної фабрики добре відомі відвідувачам нашої виставки. Їх власниці завжди носять у кишені плоскогубці. Це щоб замок відкривати. Та, як повідомляють наші дописувачі, у сумок з'явилась ще одна особливість — ручки відклеюються.

Виставком пропонує простий запобіжний спосіб: сумки носити в авоськах. Дешево і надійно!

БАТЬКИ І ДІТИ

— Тату, — сказав Петрик, я вже не хочу бути космонавтом.
— Це чому?
— Боюся.
— Чого ж ти злякався?
— Боюся, що сяду в ракету, а вона не полетить.
— Не кажи дурниць. Ракета — річ надійна.
— А ось мій «Лунник» і з місця зрушити не хоче.
— А ким же ти станеш, коли виростеш?
— Іграшки робитиму. Такі, щоб рухалися, коли їх заводити.
— Щастя тобі, сину, — розчулившись батько — працівник Київського експериментально-механічного заводу ім. Ватутіна. — Я зі своїми колегами не один рік б'юся над тим, аби іграшки, які ми випускаємо, рухалися, коли їх заводити. І бачиш — нічого не виходить.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Як живеш?
— Так собі, животію!

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГОРОБЕЦЬ ТА БИЛИНА

Українська народна казка

Прилетів якийсь горобець до билини та й просить:
— Билино, билино, поколиши мене, горобця — добро-го молодця!

Билина каже: — Не хочу!

Розсердився горобець. Полетів до кози:
— Іди, козо, билину гризти, бо не хоче билина поко-лихати горобця — доброго молодця.

Коза й каже: — Не хочу!

Полетів горобець до вовка.
— Іди, вовче, козу їсти, бо коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати горобця — доброго молодця.

Вовк каже: — Не хочу!

Полетів горобець до людей.
— Ідіть, люди, вовка бити, бо вовк не хоче кози їсти, коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколиха-ти горобця — доброго молодця!

Люди кажуть: — Не хочемо!

Полетів горобець до вогню.
— Іди, вогонь, людей палити, бо люди не хочуть вовка бити, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати горобця — доброго молодця!

Так і вогонь каже: — Не хочу!

Полетів горобець до води.
— Іди, вода, вогонь тушити, бо вогонь не хоче людей палити, а люди не хочуть вовка бити, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати горобця — доброго молодця!

Так і вода каже: — Не хочу!

Полетів горобець до волів.
— Ідіть, воли, воду пити, бо вода не хоче вогню ту-шити, а вогонь не хоче людей палити, а люди не хочуть вовка бити, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати горобця — доброго молодця!

Так і воли не хочуть!

Полетів горобець до довбні.
— Іди, довбне, волів бити, бо воли не хочуть води пити, а вода не хоче вогню тушити, а вогонь не хоче людей палити, а люди не хочуть вовка бити, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати горобця — доброго молодця!

Довбня каже: — Не хочу!

Полетів горобець до червів.
— Ідіть, черви, довбню точити, бо довбня не хоче волів бити, а воли не хочуть води пити, а вода не хоче вогню тушити, а вогонь не хоче людей палити, а люди не хочуть вовка бити, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати го-робця — доброго молодця!

Черви теж не хочуть.

Полетів горобець до курей.
— Ідіть, кури, черву їсти, бо черви не хочуть довбні точити, а довбня не хоче волів бити, а воли не хочуть води пити, а вода не хоче вогонь тушити, а вогонь не хоче людей палити, а люди не хочуть вовка бити, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати го-робця — доброго молодця!

Так і кури кажуть: — Не хочем!

Полетів горобець до шуліки.
— Іди, шуліко, курей хватати, бо кури не хочуть черву їсти, а черви не хочуть довбні точити, а довбня не хоче волів бити, а воли не хочуть води пити, а вода не хоче вогню тушити, а вогонь не хоче людей палити, а люди не хочуть вовка бити, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поко-лихати горобця — доброго молодця!

Шуліка до курей, а кури до черви, а черва до довбні, а довбня до волів, а воли до води, а вода до вогню, а вогонь до людей, а люди до вовка, а вовк до кози, а коза до билини, а билина тоді:
— Ко-о-о-лих, ко-о-о-лих!

Валентин Малада

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА

СИГНАЛІЗАТОР

«Сигналізую: товариш Н.
Дав буржуазний ворожий крен:
Ходить в халаті,
Ість шоколади...
І це —
На 53 році Радянської влади!
Майте на оці,
Зверніть увагу
На підозрілого вкрай чолов'ягу».

«Сигналізую: товариш Р.
Йшов, зачепився, штани роздер,
Вилявся круто
Й вимовив: «Г а д і!»
І це —
На 53 році Радянської влади!
Цікаво, кого у даному разі
Даний товариш мав на увазі?»

«Сигналізую: Товариш З.—
Чорний п'янюга! Часто везе
Сітку пляшок здавати на склади,
І це —
На 53 році Радянської влади!

P. S. Знайте, що він прикидається
скромним —
Всі етикетки зміня на боржомні».

«Сигналізую: товариш П.
На профспілкових зборах хропе
Й тим підрива монолітність громади.
І це —
На 53 році Радянської влади!
Бачте, коли б не мої сигнали,
Ви б ще і досі про це не знали».

«Сигналізую: товариш Ю.
В гульках руйнує свою сім'ю,—
Висохла зовсім дружина з досади...
І це —
На 53 році Радянської влади!

P. S. Хай його жінка не твердить
здуру,
Що виправляє спортом фігуру.
Треба приборкати цього чолов'ягу,
Майте на оці,
Зверніть увагу!
А як не звернете, часом, і ви ще,
То і про вас просигналю — ще вище!»

Досить!
Обірвем його без ваганы!
Як дозволять цьому, вибачте, гаду
До брудноруких своїх писань
Ще приплітати Радянську владу?!

Руку набив він «сигнали» писати.
Як він набрид нам,
Цей «сигналізатор»!
Строчить і строчить —
Нема йому ради.
Час би — до нігтя його без пощади
Іменем тої ж
Радянської влади!

АЛІЛУЯ!

[Монолог хориста церковного хору]

Я на кліросі у церкві!
Розпинаюся, поки й смерне,
Воздаю богам хвалу я, —
Алілуя!
Алілуя!

Вчивсь у вузі, мав я друзів,
Поклонявся науці й музі,
А тепер на все плюю я, —
Алілуя!
Алілуя!

Я не вірю в чорта й бога, —
Грошей більше б якомога,
То вклонюся і ослу я:
Алілуя!
Алілуя!

Насміхаються ототрі,
Але ж тут, в церковнім хорі

Маю користь немалу я.
Алілуя!
Алілуя!

К бісу всякі постулати!
Легше в церкві послівати.
Жить легесенько люблю я!
Алілуя!
Алілуя!

А як викилю з півлітра, —
Враз мене змете, як вітром!
Ще й хористку підхоплю я, —
Алілуя!
Алілуя!

Ну ж і гави, ну ж і соні
Атеїсти в нас в районі, —
Ім життя в раю сулю я.
Алілуя!
Алілуя!

ЯК ЦЕ НАЗВАТИ

В парках, улітку
Зеленню вбраних,
Видно так чітко
Стовбури в ранах.

Не олівцями
І не чорнилом —
Лезом, ножами
Шрами зробили.

Нишком з образи
Плаче береза —
Напис «прикрасив»:
«ГНАТ + ТЕРЕЗА».

Гляньте на дуба:
«ВАСЯ + ЛЮБА»,
Шрами і в клена:
«ЛЬОНЯ + ЛЕНА».

Поруч в алеї —
Ніжна тополя.
Вгризлися в неї
«КОЛЯ + ОЛЯ».

Може, й на милих
Райських деревах
Різьбу чинили
«АДАМ + ЄВА»?

Та це ж на небі,
За браком загсів,
Був при потребі
Єдиний засіб.

То інша справа.
Земному ж брату
Нащо ці вправи?
Як це назвати?

Вітвічки блазнів?
Прояв дитинства?
Ні! Цьому назва:
ЗЛОЧИН + СВИНСТВО.

ДОВЕЛИ

Щоб попить (чайку, звичайно),
Я заглянув раз у чайну.
— Вам, — питають, — скільки грамів? —
Я спочатку і не втямив,
Попросив собі дві склянки.

Розцвіли офіціантки:
«От мужчина так мужчина!» —
Застріляли всі очима;
— Йдіть сюди!
— Сідайте в мене!
— В мене затишніше!..

Нене!
Скільки ласки і уваги!
Мить одна — й не буде спраги!
— А закусточки якої?
— Та пощо вона до чаю?!
— ЧА-Ю?! — Брови враз — дугою! —
Встаньте — зміну я кінчаю.
(Іч, заблаглося води!)
Пересядьте он туди!

Та від тої пересадки
Полетів я без оглядки.
— Ти чого сюди припер!!
Що ж робить мені тепер:
Тут — сервовані столи,
Там — замовлення взяли,
А туди ніхто не йде, —
Не примостишся ніде.

Врешті сів, та, як на сміх,
Допроситися не міг.

Ще прождавши з півгодини,
Я зчинив не без причини
Тарарам із тарарамів
І, розлючений до краю,
Зажадав я замість чаю
Книгу скарг і... триста грамів!!

ЩОБ НІЩО НЕ ПРОПАЛО

У Шполянському районі на Черкащині є колгосп «Зоря комунізму».

Колгосп, щоправда, слабенький. У районних зведеннях завжди задніх пасе.

Так що сусіди сюди не дуже-то за досвідом учащують. І все ж таки...

Якби оті сусіди та були трохи уважнішими, то побачили б, що навіть у такому відсталому господарстві можна дечого навчитися.

Ну, от хоч би того, як геть-таки позбутися падежу худоби. У звітах.

В інших колгоспах що роблять? В інших колгоспах, як, не

доведи господи, пропаде якась худобина, то з приводу цього сумного факту складають акт, встановлюють причину падежу і негайно починають її усувати.

В колгоспі ж «Зоря комунізму» ніяких тобді актів не пишуть, причин не вияснюють і не усувають. Просто голова колгоспу Дмитро Максимович Солоп бере (почившу твар) на замітку і тут же шукає на неї... покупця.

І знаходяться ж покупці! Виїде, скажімо, голова колгоспу в поле до комбайна, а комбайнер Ю. Винницький «джмелів слухає» на покосі.

— Оце, значить, так? — розгнівається голова. — За такі штуки, голубе, матимеш штраф.

— Не хочу штрафу, — каже кмітливий комбайнер. — А хочу купити у вас здохла теля.

— Ото ж то, — м'якшає голова. — Але купиш не одне, а двоє.

Іншого разу шофер М. Шпиця сказав щось не так у присутності самого Дмитра Максимовича.

— Береш дві вівці, — каже йому голова. — А спробуєш одмовитися — будеш бідний.

Шофер не одмовляється... У своїй торговельній діяльності Дмитро Максимович ро-

бить ставку на широкий колгоспний актив. По одному просяті він виділив завідувачому свинофермою С. Фуркалові, зоотехнікові К. Задорожній, ветфельдшерів О. Литвинові. Одне теля купила (під керівним тиском) доярка Н. Цвіркун. Дві вівці придбав чабан В. Вдовиця...

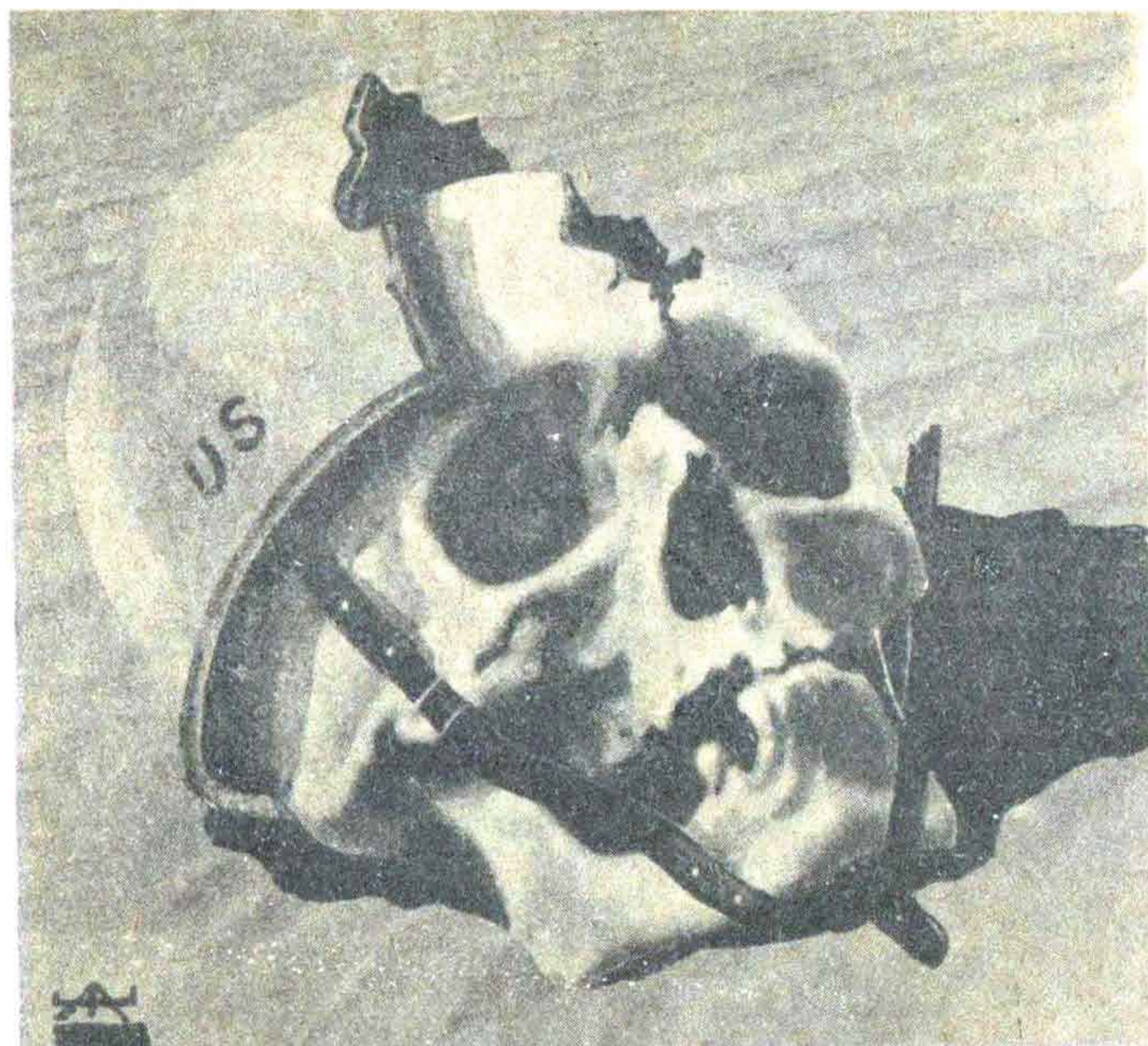
Он воно як робиться у добрих господарів: ніщо даремно в хазяйстві не пропадає! А в районі все ще й досі думають, що у цій артілі господарювати не вміють.

І. НАУМЕНКО.

Черкаська область.

Нотатки про їхні порядки

Фотомонтаж О. ЖИТОМИРСЬКОГО

Баланс Уолл-стріту у В'єтнамі.

ОЦЕ СПОРТ, БОДАЙ ЙОМУ ЧОРТІ

Чималою шанною вішається у Мюнхені тридцятичотирирічний Вальтер Лесіг. Доскочив чоловік світового «рекорду» у популярному в Баварії «спорті» — за 45 хвилин упорав 36 кнедлів та ще й з половиною. А кнедлик, якби по-нашому сказати, то таки добряча пампушка. Буває, значить, і таке, що для того, аби «спортивною» слави зажити, досить добрі тельбухи мати.

Є ЩЕ ОДИН «РЕКОРД»!

Видно, зі здоров'ям мюнхенця Петера Шела чось таки не гаразд було — дощу, кажуть, не терпів.

Тим паче людство повинне бути йому вдячне за те, що він подарував цивілізованому світові ще один «рекорд» — без перерви, без сну пробув під душем цілих сім днів.

Як тепер почуває себе новоспечений рекордсмен, не можемо сказати. Скажемо тільки, що «рекорд» його офіційно визнано. Спеціальна комісія, яка пантрувала, щоб Петер не змахлював, засвідчила, що жодної фальші тут нема.

Але й здорового глузду, думається, — теж.

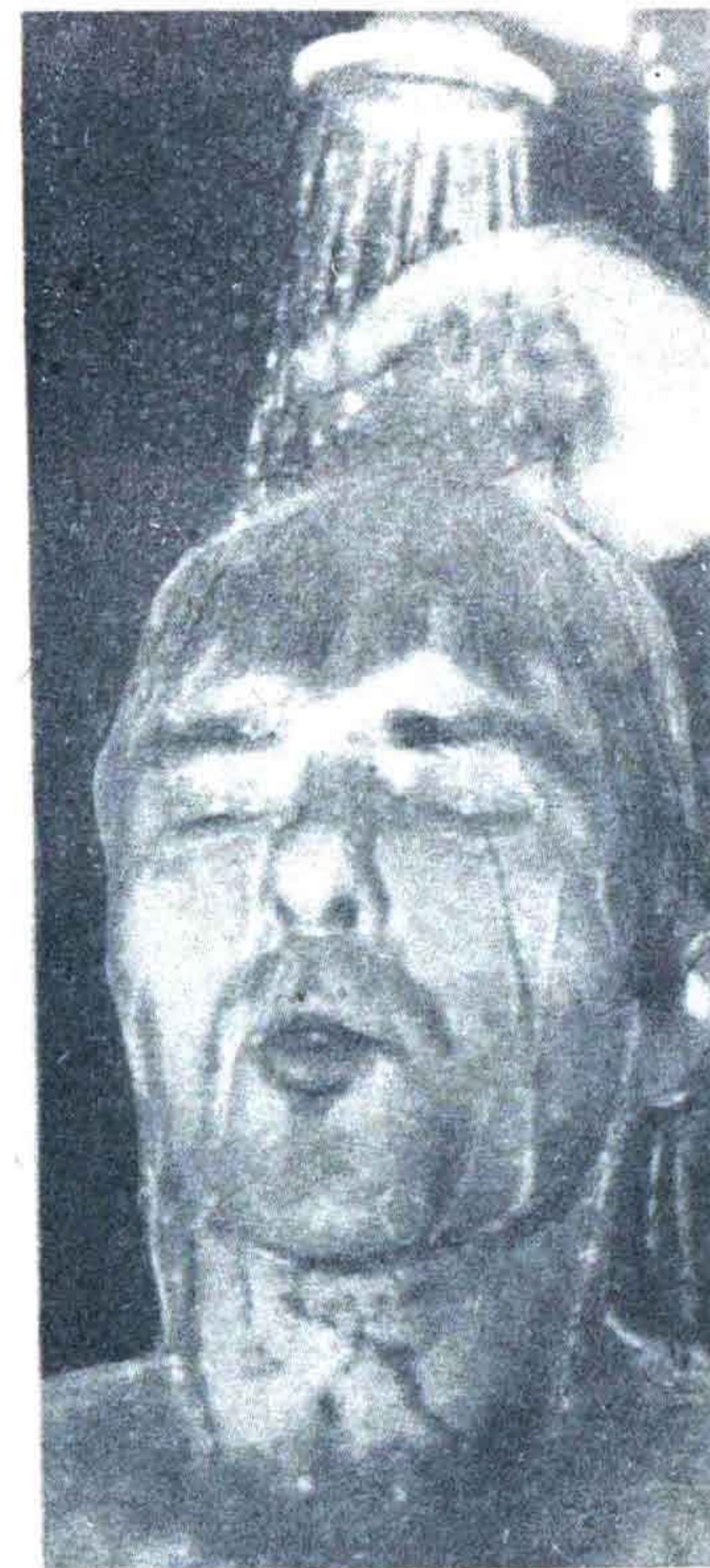
І НЕ ЗАЛІЗОМ ЄДИНИМ

Кажуть: не хлібом єдиним живе людина. Австралієць Леон Самсон нібито практично підтверджує це.

Але в даному разі йдеться не про поживу духовну, як можна було б подумати, — Самсон заповзявся «з'їсти» цілу автомашину, вагою понад тону. Їсти залізо для нього не первина, і він, враховуючи свій досвід, підрахував, що з машиною упорається за чотири роки. Гуму, як особливий делікатес, залишає на десерт.

І все-таки живе Самсон не єдиним заліз'ям. Тому-то й перемолоти зубами автомашину береться при умові, що за це йому перепаде 25.000 доларів.

От і на хліб та й до хліба буде.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

НЕПОСТІЙНИЙ ГЛУХАР

Коли надіявся з Глухаркою здружитися,
Глухар про неї говорив: — Орлиця!
Коли ж вона відшила вітрогона,
Про неї всім почав казати: — Ворона!

САМОВПВНЕНИЙ КОГУТ

Когут, що ялось із Орлом зчепився
І випадково цілим залишився,
Хвалився Курці біля перелазу:
— Орлу втекти вдалося цього разу!

ЛЕВІВ ДВІЙНИК

— Царює Лев. Моє зневажено ім'я! —
Стогнав Осел. — О доле нещаслива!

Адже такий він, як і я,
Хіба що довша грива!

ЖИРАФА І СЛОН

— Я бігла крізь гушак не гірше від Слона,
Тією ж стежкою і стільки ж кілометрів! —
Жирафа хвалиться. Забула, бач, вона,
Що Слон цю стежку протоптав крізь нетрі.

ДОБРА МУХА

— За що мені бажать люди зла?
Чому в повазі в них Бджола? —
Яюсь-то Муха продзижчала. —
Бджола ж бо жалить їх, а я без жала!

ГРИБ-РОЗУМНИК

— Замаринує! Вкине у загальну бочку!
Не дамсь людині! — Гриб рішуче заявив
Та й заховався між травною у ярочку.
І що ж? Покрився плісінню й зогнив.

КРИЛАТИЙ ВУЖ

— То наклеп, що наш рід небес
не досягає, —
Вуж засичав, — не потерплю брехні!
Що ж, він і справді інколи літає —
Після обіду ситного, у сні.

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

Ай-я-яй!

Мал. Я. КОГАНА

За вікном дощило. І не так дощило, як туманило.

Погода була така, що — бр-р! Не повесні згадувати.

І раптом — дзвінок у редакцію:

— Приїздіть на Поділ! Ми тут загоряємо!

«Новий солярій відкрили!» — блиснула думка. На ходу натягнувши плащ, я кинувся до зупинки таксі.

Коло вулиці Межигірської шофер зупинив авто.

— Далі не поїдемо. Пробка.

Бачу — вся вулиця забита вантажними автомашинами. А в машинах — шофери та експедитори з різних заводів і фабрик, з різних районів та областей. Сидять у кабінах, загоряють. Вже аж почорніли, бідні. І не від сонця, як виявилось. І не від кварцу. З досади та суму...

— Третій день не можемо одержати деталей з бази, — жалібно простогнав неголений експедитор одного з прилуцьких заводів.

— А що, немає деталей? — Та є! От тільки як доставитися до них, не знаємо.

Що ж то за база така, гадаю собі, що люди біля неї по три дні загоряють?

База як база. Невеличка собі. Обгороджена. Київській конторі «Машинпостачзбут» підпорядкована.

Зате вже на базі... Яких тільки залізних штукенцій там не понакидано!

І в складах. І по подвір'ю. У кілька поверхів. Ні пройти, ні проїхати.

Та все новенькі. Декотрі, правда, іржею вже почали братися.

— Ай-я-яй! — кажу директорів бази Б. В. Кареті та директорів контори А. Г. Терещенкові. — Байдужі ви люди. Дороге обладнання просто неба тримаєте.

— А де ж його нам тримати? — мало не плачучи, запитують Б. В. Карета і А. Г. Терещенко. — Вже й так штра-

фи залізниці платимо за несвоєчасне звільнення вагонів. От якби ви сказали «ай-я-яй» тим, хто нас цими деталями без міри завалює, то ми б вам тільки спасибі сказали.

— А хто ж то такий щедрий?

— Та тут хитра механіка виходить. Офіційно ми ніби підпорядковані Київському територіальному управлінню матеріально-технічного постачання на чолі з А. О. Коваленком. А неофіційно маємо слухатися наказів та розпоряджень різних республіканських главків — таких-от, як «Укрголовлегхарчокомплект» на чолі з М. Т. Богомолвим, «Укрголовверстатінструментзбут», яким керує Є. М. Поляков, «Укрголовмаш», котрим відає В. Я. Басс, «Укрголовважмаш», що його опікує К. В. Огурцов... І всі вони телефонують в контору, наполягають, наказують: прийміть наше обладнання на вашу базу! А база ж у нас — не гумова. Вона розрахована тільки на чотири області України, а не на всю республіку... Своїх же баз не будують.

— Ай-я-яй!..

Помовчали.

А надворі дощило. І не так дощило, як туманило.

А шофери собі загоряли.

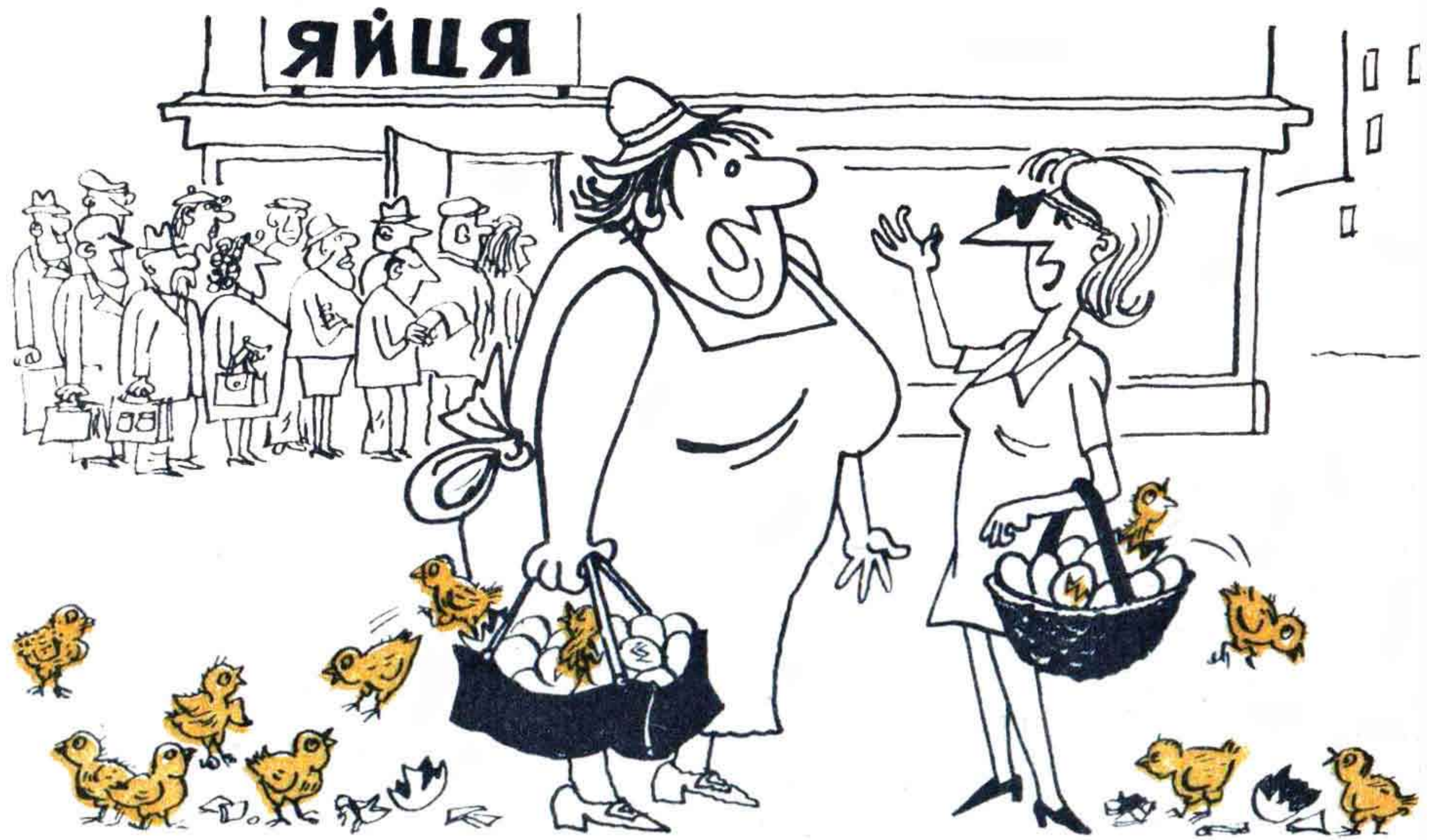
А усіякі деталі іржавили собі потрошку, псувалися.

І згадалось мені золоте дитинство.

Коли зламаєш, буває, отак нову іграшку, бабуся не казала мені «ай-я-яй!». Вона спускала штанці — та ремінцем, ремінцем! Навчала берегти речі, бо вони ж, мовляв, гроші коштують.

А солідні ж дяді із поважних республіканських главків не з іграшками оце справу мають! Не іграшки псують. Видно, солідних дядь у дитинстві не вчили. А тепер уже пізно... Тепер залишається одне: підрахувати нанесені державі збитки — та карбованцем! карбованцем!

В. БОЙКО.

Забалакались.

«МРІЯ САМОГОННИКА»

Дуже добре, коли промисловість і торгівля йдуть назустріч споживачам. Споживач мусить бути задоволений! Під таким лозунгом почали працювати деякі дріжджові заводи, зокрема Київський. Тут продукцію фасують у півкілограмові пачки. Такий почин значно спрощує технологію самогонваріння, економить час самогонника. Бо навіть п'ятирічній дівчинці відомо, що для домашнього печива півкілограма дріжджів, скажемо прямо, трохи забагато. Отже, півкілограмові пачки дріжджів — гарний подарунок самогонникам, а не домашнім кондитерам.

Життя не стоїть на місці. Воно висуває нові вимоги. Сказавши «а», треба сказати «бе».

Чому б, наприклад, нашій харчовій промисловості не почати випускати концентрати «Мрія самогонника»? У брикеті цукор точно відважений, у брикеті дріжджі точно відважені, на етикетці віддруковано спосіб виготовлення. Так, як на брикетиках горохового супу-пюре чи мусу плодючого: «Брикет розімніть і залийте холодною водою...» і т. д.

Чого ж? Пішли назустріч самогонникам, то не варто зупинятися на половині дороги.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...в Конотопському районі на Сумщині з'явилась свиноматка, від яких доярки надаюють по 3.160 кілограмів молока? Перші повідомлення про ці нечувані успіхи в галузі тваринництва відрунувала місцева райгазета «Радянський прапор» у № 22 за 1970 рік.

...для спеціалізованої автобази Харківського управління молочної промисловості редакція газети «Вечірній Харків» підшукує «водіїв 1, 2, 3 класів з дизельними та бензиновими двигунами»? У цьому пересвідчитесь, якщо прочитаєте оголошення у 35-у номері газети.

...на Україні з'явилась 26 область — Сімферопольська з центром в Одесі? Це незвичайне відкриття належить адміністрації Сумської обласної бази Укроптм'ясоринторгу, яка встановлює з новою областю листовні зв'язки. Ура першовідкривачам!

«Сьогодні в СК кіно «Туманість Амстердама».

Вход по білетам за 20 коп. в 20 часів вечера.»

(3 афіші).

Надіслав А. ПУШКАР.

м. Ровно.

Надіслав І. БОНДАРЧУК.

«Прошу зняти із мене радіоточку якої в мене немає.»

(Із заяви).

с. Голубча Полонського району Хмельницької області.

Надіслав Г. НАЗАРЕНКО.

«Прошу повернути мені утримані з мене гроші за плідника. Корова оказалась ялова.»

Надіслав В. БЕРЛІЗОВ.

с. Никольськ Орхівського району Запорізької області.

Надіслав Г. СКРИПАЛЬ.

«Кіно відбудеться 27 II 69 г в помещені с. Погожа-Криница. «Ко мне мухтар в 8-30 20 коп. для взрослых. Для детей «два годы над «пропастью» в 3 год. Цена — 5 копеек.»

м. Долинська Кіровоградської області.

«Операція закінчилася. Хірург, затиснувши в руці осколок («Це була моя найкраща операція») був абсолютно певен, що його пацієнт помре.»

(З газети «Соціалістична Харківщина» від 23 березня 1969 р.).

«І в «Червоному велетні», де довгий час працювала ветлікарем по закінченню Київської сільськогосподарської академії, її шанували за турботу неабияку про людей.»

(З газети «Соціалістична Харківщина» від 29 березня 1969 р.).

«Кіно відбудеться 27 II 69 г в помещені с. Погожа-Криница. «Ко мне мухтар в 8-30 20 коп. для взрослых. Для детей «два годы над «пропастью» в 3 год. Цена — 5 копеек.»

с. Зарудянське Сумської області.

Мал. В. СТЕПАНЕНКА

— Біжи до крамниці, уже відпускають.

Друзе Перче!

Хочемо тобі запропонувати задачу на віднімання. З пункту А (шахта ім. ХХІІІ з'їзду КПРС тресту «Фрунзевугілля» Ворошиловградської області) до пункту Б (Снігурівський елеватор Миколаївської області) відправлено 63 тонни вугілля. Питається, скільки вугілля надійшло до пункту Б, коли відомо, що завантажено його було у велике решето, яке в документах іменується залізничним вагоном?

Якщо, Перче, тобі ця задача не під силу, підкажемо: надійшло 18,5 тонни вугілля. А решта — тобто 44,5 тонни — усяля шпали вздовж усього шляху від пункту А до пункту Б. Гадаєш, це хоч якоюсь мірою відбилося на самопочутті керівників шахти, які вантажили вугілля в явно непридатний вагон? Антрішки! Гроші шахта одержала сповна — за всі 63 тонни — і ні копійки не хоче вернути потерпілому адресатові.

Як тобі, Перче, подобаються такі задачі? На наш погляд, вони розраховані більше на юристів, ніж на математиків.

І. ВАКАР,
директор елеватора.
Р. СОРОКІНА,
секретар парторганізації.
В. ШАМРАЙ,
голова місцевому.

Ст. Снігурівка
Миколаївської області.

Чи відгадаєш ти загадку? Хто це: не птах, не звір — шматує, як бузувір?

Нещодавно одержав я дарунок від друга з Черкас. Глянув на пакунок — і страх узяв. Уся обгортка пошматована, обдерта, наче щури її гризли. А коли побачив загадкову позначку: «З/банд», — аж волосся на голові дибки стало. «Затриманий бандою!.. Заборонений!.. Чого тільки не передумає, поки не дізнався, що це — «рекомендована бандероль». А потім пригадав, що подібні дарунки я отримував і від своїх знайомих із Чопа. Як я не намагався знайти винуватців, мені це не вдалося. Запропонуй, Перче, мою загадку працівникам Міністерства зв'язку. Хто-хто, а вони мусять відповісти.

Г. КИРИЛЮК.

м. Івано-Франківськ.

Маєш нагоду заробити подяку. Од працівників Кам'янець-Подільської бази технічного постачання Вінницького територіального управління. Треба допомогти людям — блуд учепився до них. Ось послухай.

Ми з бази тієї завозимо для нашої фабрики усілякі технічні матеріали. Самовивозом обходимося, бо це — 45 кілометрів од нас. А ось у грудні минулого року — тарах щастя в хату! — повідомляють, що база відвантажила нам тонну кісткового клею і заперла контейнер із ним на станцію Білобожницю Львівської залізниці. Це — уже за 100 кілометрів од нас.

Думали ми, що то звичайнісінька помилка. Аж ні! Не минуло й двох місяців, як нова радість: знову повідомлення, і знову — контейнер клею, хоч потреби в ньому й не було, і знову — на ту ж станцію.

Отут напав нас страх: не інакше, як блуд людей водить, і не можуть вони, бідні, дороги у себе під носом розгледіти та ще й нам голову крутять.

Отож, Перче, якщо визволиш працівників бази вищепоіменованої од тієї напасти, то вони тільки спасибі тобі за це скажуть. А якщо, може, їм уже так памороки забило, що й не догадаються подякувати, то це нічого — ми тобі подякуємо. Це вже точно.

В. ХИМ'ЮК,
зав. складом Мельнице-Подільської
фабрики столярних інструментів
на Тернопільщині.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Колгоспники села Нориця (Чернігівщина) поскаржилися редакції, що їхній клуб використовується як комора, там зберігають зерно.

Після втручання в цю справу Перця клуб від зерна звільнено. В ньому проводиться культмасова робота.

★ Про недоліки в роботі та зловживання керівників Камінь-Наширського силікатного заводу писалося Перцеві у листі робітників цього заводу.

Заступник голови Волинського обласного комітету народного контролю т. Вінник повідомив редакцію, що проведеною перевіркою факти, вказані у листі, ствердились.

За допущені порушення державної дисципліни і зловживання службовим становищем головному інженеру Козачуку оголошено догану, директора т. Білінського суворо попереджено та зроблено на нього грошове нарахування у розмірі місячної зарплати. Старшого майстра заводу Кривдин з роботи знято.

★ В листі до Перця повідомлялося, що голова колгоспу імені 12-річчя Жовтня (Волочиський район) Лисен-

но І. М. має у Волочиську комунальну квартиру, але там же почав незаконно будувати власний будинок, використовуючи колгоспні будівельні матеріали та автотранспорт.

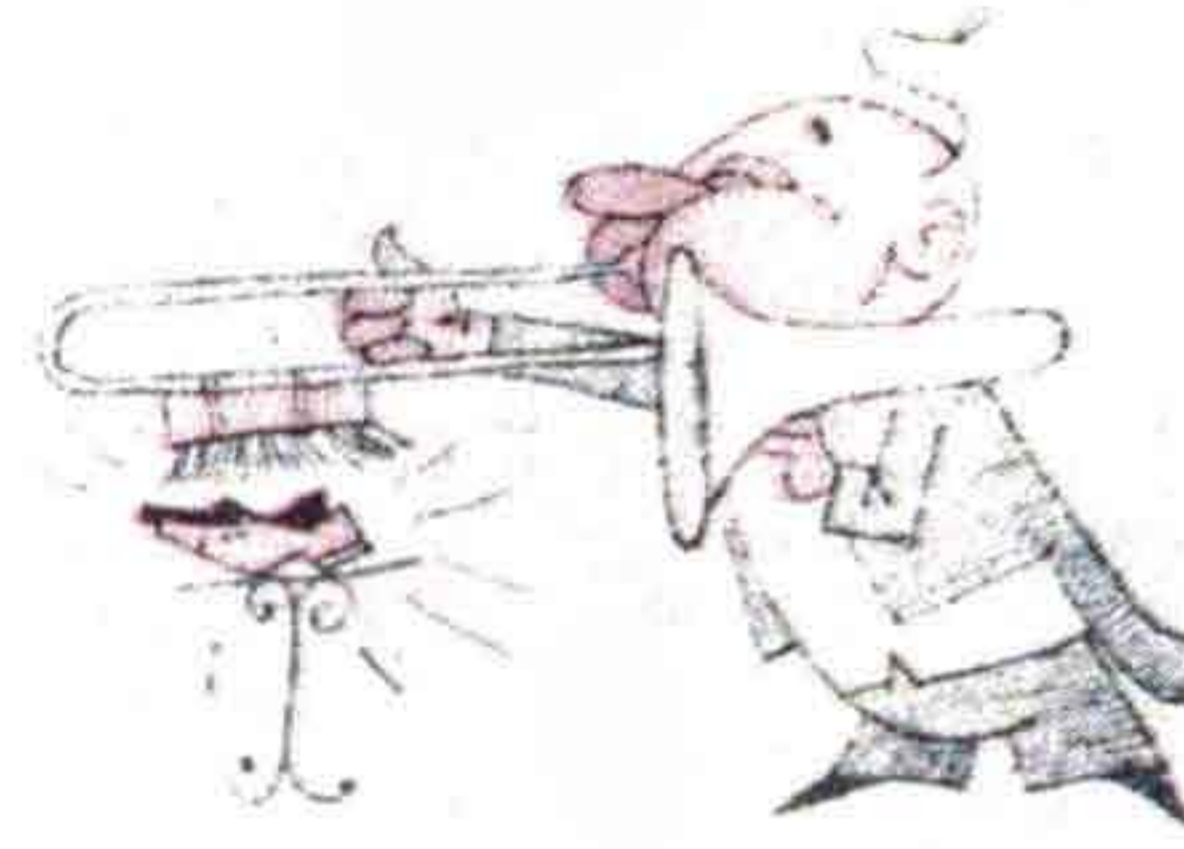
Як повідомив редакцію зав. сільгоспвідділом Хмельницького обкому КП України т. Остапенко, такі фанти дійсно мали місце.

Бюро Волочиського району партії, розглянувши матеріали перевірки листа, за незаконне будівництво будинку оголосило Лисенку суворо догану з занесенням до облікової картки і зобов'язало його будівництво припинити.

★ Шофер колгоспу імені Калініна (Вінницька область) Мудрий Г. В. разом з лісником Нижником М. С. були спіймані на крадіжці соняшника, але їх чомусь не притягли до відповідальності. Про це у листі до Перця повідомляли колгоспники.

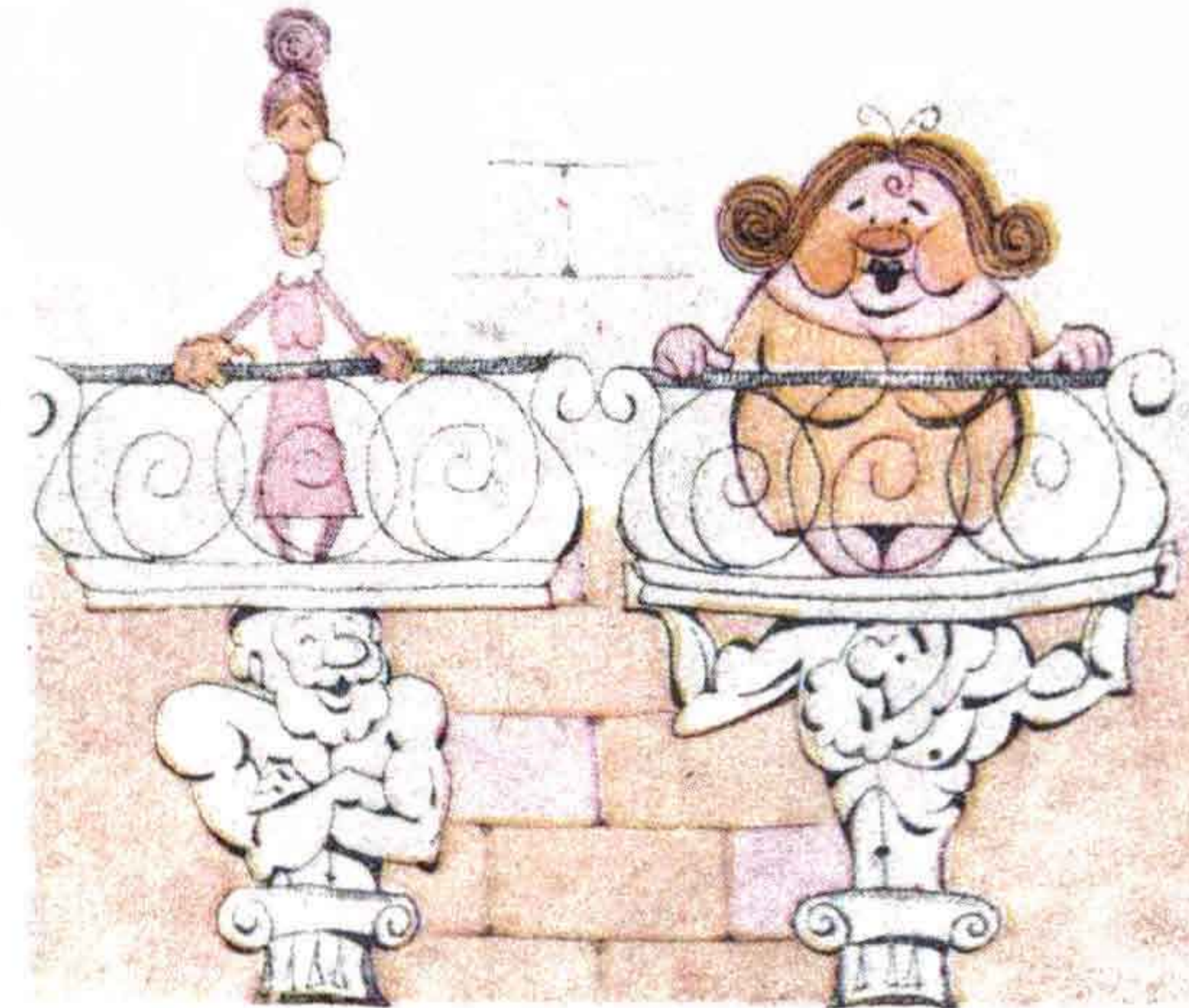
Прокурор Крижопільського району т. Молодейшев повідомив, що розслідування закінчено, і матеріали для притягнення до відповідальності Мудрого і Нижника передано до народного суду.

Малюнки
Аркадія ПУГАЧЕВСЬКОГО.

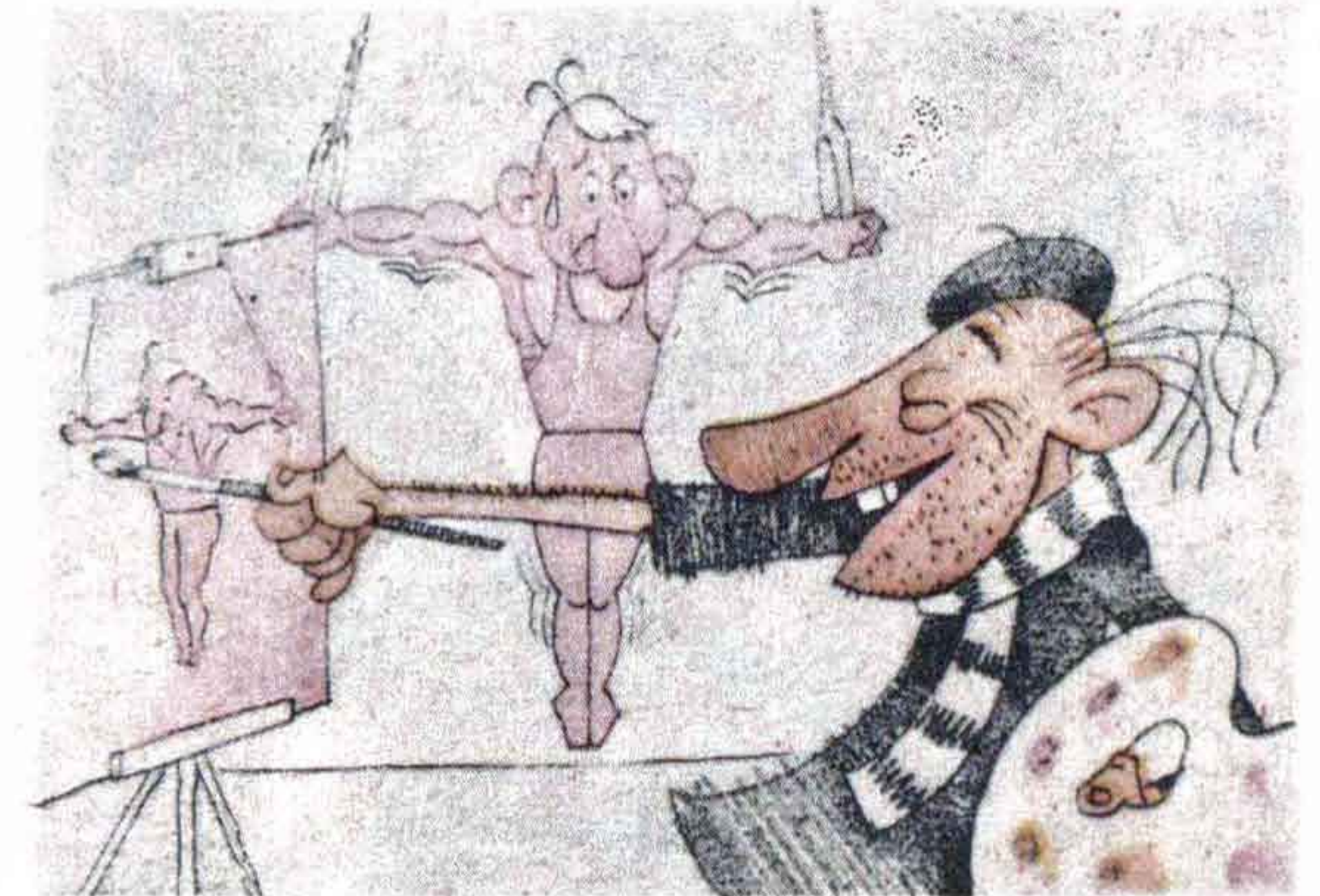

Перед концертом.

Ну й спека!

Без слів.

— Ще годинку, і ваш портрет буде готовий!

Первісний грабіжник: — Р-р-роздягайся!!!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКО

— А мені, думаєш, легко!!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора),
С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ Перець.

Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (836)
(на українському мові).Здано до набору 17. IV. 1970 р. Підписано до друку 4. V. 1970 р.
Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

БФ 14549.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Зам. 02096. Тираж 1.950.000 прим.

Отсканировал и обработал Александр Лебедев для <http://perec-ua.livejournal.com/>